

ИНЧИЛИ МАТТО

БОБИ ЯКУМ

Насабномаи Исо.

1. Насабномаи Исои Масех, Писари Довуд, Писари Иброҳим.
2. Иброҳим Исҳоқро ба дунё овард; Исҳоқ Яъкубро ба дунё овард; ва Яъкуб Яҳудо ва бародарони ӯро ба дунё овард;
3. Ва Яҳудо Форас ва Зораҳро аз Томор ба дунё овард; ва Форас Ҳесрӯнро ба дунё овард ; ва Ҳесрӯн Ромро ба дунё овард;
4. Ва Ром Аминободро ба дунё овард; ва Аминобод Наҳшӯнро ба дунё овард; ва Наҳшӯн Салмӯнро ба дунё овард;
5. Ва Салмӯн Бӯазро аз Роҳоб ба дунё овард; ва Бӯаз Убридро аз Рут ба дунё овард; Убрид Йисойро ба дунё овард;
6. Ва Йисой подшоҳ Довудро ба дунё овард; ва подшоҳ Довуд Сулаймонро аз зани Уриё ба дунё овард;
7. Ва Сулаймон Раҳабъомро ба дунё овард; ва Раҳабъом Абиёро ба дунё овард; ва Абиё Осоро ба дунё овард;
8. Ва Осо Еҳӯшофотро ба дунё овард; ва Еҳӯшофот Еҳӯромро ба дунё овард; ва Еҳӯром Узиёро ба дунё овард;
9. Ва Узиё Ютомро ба дунё овард; ва Ютом Оҳозро ба дунё овард; ва Оҳоз Ҳизқиёро ба дунё овард;
10. Ва Ҳизқиё Менашшера ба дунё овард; ва Менашше Омӯнро ба дунё овард; ва Омӯн Йӯшиёро ба дунё овард;
11. Ва Йӯшиё Еконё ва бародарони ӯро дар замони ҷалои Бобил ба дунё овард;
12. Ва баъд аз ҷалои Бобил Еконё Шаалтиилро ба дунё овард; ва Шаалтиил Зарубобилро ба дунё овард;
13. Ва Зарубобил Абиҳудро ба дунё овард; ва Абиҳуд Элёқимро ба дунё овард; ва Элёқим Озурро ба дунё овард;
14. Ва Озур Содӯқро ба дунё овард; ва Содӯқ Ёкинро ба дунё овард; ва Ёкин Элиҳудро ба дунё овард;
15. Ва Элиҳуд Эльзорро ба дунё овард; ва Эльзор Маттонро ба дунё овард; ва Маттон Яъкубро ба дунё овард;
16. Ва Яъкуб Юсуфро, шавҳари Марямро ба дунё овард, ва аз Марям Исо таваллуд ёфт, ки Масех номида мешавад.

17. Пас, ҳамаи наслҳо аз Иброҳим то Довуд чордах насл аст; ва аз Довуд то чалои Бобил чордах насл аст; ва аз чалои Бобил то Масеҳ чордах насл аст.

Ҳомилагии Марям ва таваллуди Исои Масеҳ.

18. Ва мавлуди Исои Масеҳ чунин буд: вақте ки модари Ӯ Марям ба ақди Юсуф даромад, пеш аз он ки ҳамбистар шаванд, маълум гардид, ки вай аз Рӯхулқудс ҳомиладор аст.

19. Ва шавҳари вай Юсуф, ки марди одил буд ва намехост вайро нангин кунад, ба дили худ гуфт, ки вайро пинҳонӣ ҷавоб дода фиристонам.

20. Аммо вақте ки ӯ дар чунин андеша буд, фариштаи Худованд дар хоби ӯ зоҳир шуда гуфт: "Эй Юсуф, писари Довуд! Аз гирифтани зани худ Марям натарс; зеро ки он чи дар вай ба вучуд омадааст, аз Рӯхулқудс аст;

21. Ва писаре хоҳад зоид, ва ту Ӯро Исо хоҳӣ номид; зеро ки Ӯ қавми Худро аз гуноҳҳошон начот хоҳад дод".

22. Ва ҳамаи ин воқеъ шуд, то ба амал ояд сухане ки Худованд ба забони пайғамбар гуфтааст:

23. "Инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зоид, ва Ӯро Имонуил хоҳанд номид, ки маънояш ин аст: Худо бо мо".

24. Ва Юсуф аз хоб бедор шуда, ончунон рафтор кард, ки фариштаи Худованд ба ӯ фармуда буд, ва зани худро қабул кард.

25. Ва бо вай ҳамбистар нашуд то даме ки вай Писари нахустини худро зоид, ва Ӯро Исо ном ниҳод.

БОБИ ДУЮМ

Омадани мунаҷҷимон.

1. Чун Исо дар айёми подшоҳ Ҳиродус дар Байт-Лаҳми Яҳудо таваллуд ёфт, аз чониби шарқ ба Уршалим мунаҷҷимон омада гуфтанд:

2. "Кучост он подшоҳи Яҳудиён, ки тавуллуд ёфт? Зеро ки ситораи Ӯро дар шарқ дидем ва омадем, ки Ӯро парастииш кунем".

3. Чун подшоҳ Ҳиродус инро шунид, дар изтироб афтод, ва бо вай тамоми Уршалим ҳам.
4. Ва ҳамаи саркоҳинон ва китобдонони қавмро чамъ карда, аз онҳо пурсид, ки Масеҳ дар кучо бояд таваллуд ёбад?
5. Ба вай гуфтанд: "Дар Байт-Лаҳми Яҳудо, зеро ки ба воситаи пайғамбар чунин навишта шудааст:
6. "Ва ту, эй Байт-Лаҳм, замини Яҳудо, аз дигар ноҳияҳои Яҳудо ҳеҷ камӣ надорӣ зеро ки аз ту Пешвое ба майдон хоҳад омад, ки Ё қавми Ман Исроилро чӯпони хоҳад кард".
7. Он гоҳ Ҳиродус мунаҷҷимонро пинҳонӣ даъват намуда, вақти пайдоиши ситораро аз онҳо фаҳмида гирифт,
8. Ва онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда, гуфт: "Биравед ва аз аҳволи Кӯдак дурустакак пурсучӯӣ кунед ва ҳамин ки Ёро ёфтед, ба ман хабар диҳед, то ки ман ҳам рафта Ёро парастӣш кунам".
9. Онҳо суханони подшоҳро шунида, равона шуданд. Ва инак, ситорае ки дар шарқ дида буданд, пешопеши онҳо мерафт ва ба болои он ҷое ки Кӯдак буд, расида биистод.
10. Ва ситораро дида, беандоза шод ба хушҳол гардиданд,
11. Ва ба хона даромада, Кӯдакро бо модараш Марям диданд, ва ба зону зада, Ёро парастӣш карданд, ва ганчинаҳои худро кушода, инъомҳои тилло, лодан ба мур ба Ё тақим карданд.
12. Ва чун дар хоб ба онҳо ваҳӣ омад, ки ба назди Ҳиродус барнагарданд, онҳо аз роҳи дигар ба ватани худ равона шуданд.

Фирор ба Миср.

13. Вақте ки онҳо баромада рафтанд, фариштаи Худованд дар хоб ба Юсуф зоҳир шуда, гуфт: "Барҳез ва Кӯдакро бо модараш гирифта, ба Миср фирор кун ба дар онҷо бош, то бақте ба ту гӯям; зеро ки Ҳиродус Кӯдакро ҷустуҷӯ хоҳад намуд, то ки Ёро нобуд кунад".
14. Ва шабона барҳоста, Кӯдакро бо модараш гирифта, сӯи Миср равона шуд,
15. Ва то вафоти Ҳиродус дар он ҷо бимонд, то ба амал ояд сухане ки Худованд бо забони пайғамбар гуфтааст: "Аз Миср Писари Худро хондам".

Қатли кӯдакон.

16. Чун Ҳиродус дид, ки муначчимон ўро фиреб доданд, бисёр хашмгин шуд ва фиристода, ҳамаи кӯдаконро дар Байт-Лаҳм ва тамоми ҳудуди он, мувофиқи вақте ки аз муначчимон фаҳмида гирифта буд, аз дусола ва камтар ба қатл расонд.

17. Он гоҳ ба амал омад сухане ки бо забони Ирмиёи пайғамбар гуфта шудааст:

18. "Овозе дар Ромо шунида шуд, овози гиря ва нола ва мотами азим; Роҳел барои фарзандони худ гиря мекунад ва тасалли намеёбад, зеро ки нестанд".

Баргаштан ба Носира.

19. Чун Ҳиродус мурд, фариштаи Ҳудованд дар Миср ба Юсуф дар хоб зоҳир шуд,

20. Ва гуфт: "Барҳез, Кӯдакро бо модараш гирифта, ба сарзамини Исроил равона шав, зеро онҳое ки қасди чони Кӯдакро доштанд, мурданд".

21. Ва ӯ барҳоста, Кӯдакро бо модараш гирифта ба сарзамини Исроил омад.

22. Лекин чун шунид, ки Аркилоус ба ҷои падари худ Ҳиродус дар Яҳудо подшоҳӣ мекунад, аз рафтани ба он ҷо тарсид; ва дар хоб ваҳй ёфта, ба ноҳияи Ҷалил рафт,

23. Ва чун расид, дар шаҳре ки Носира ном дорад, маскан гирифт, то ба амал ояд сухане ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст, ки Ӯ Носирӣ хонда хоҳад шуд.

БОБИ СЕЮМ

Хизматгузори Ҷаҳи Таъмиддиҳанда; шаҳодати ӯ дар бораи Исо.

1. Дар он айём Ҷаҳи Таъмиддиҳанда зоҳир шуда, дар биёбони Яҳудо маъвиза мекард,

2. Ва мегуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малукоти Осмон наздик аст».

3. Зеро ӯ ҳамон аст, ки Ишаъи пайғамбар аз ӯ хабар дода, гуфтааст: "Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи ӯро рост кунед".
4. Ва ин Яҳё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде аз чарм дар камар дошт; ва хӯроки ӯ аз малах ва асали ёбой буд.
5. Он вақт аҳли Уршалим ва тамоми Яҳудо ва музофоти Урдун назди ӯ берун меомаданд,
6. Ва ба гуноҳҳои худ иқро шуда, дар рӯди Урдун таъмид меёфтанд.
7. Чун бисёре аз фарисиён ва саддуқиёнро дид, ки назди ӯ барои таъмид меоянд, ба онҳо гуфт: "Эй афъизадагон! Кӣ, ба шумо талқин кард, ки аз ғазаби оянда бигрезед?"
8. Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад,
9. Ва дар дили худ нагӯед, ки "падари мо Иброҳим аст"; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварад;
10. Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва дар оташ андохта хоҳад шуд;
11. Ман шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам, лекин Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст; ман сазовори он нестам ки пояфзоли ӯро бардорам; ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод;
12. ӯ ғалбери Худро дар даст дорад, ва ӯ хирмангоҳи Худро тоза карда, гандуми Худро дар анбор гирд хоҳад овард, лекин кохро дар оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд".

Таъмиди Исо.

13. Он гоҳ Исо аз Чалил ба Урдун назди Яҳё омад, то ки аз вай таъмид ёбад.
14. Лекин Яҳё ӯро боздошта, гуфт: "Маро лозим аст, ки аз Ту таъмид ёбам, ва Ту назди ман меой?"
15. Исо дар ҷавоби вай гуфт: "Алҳол бигзор; зеро ки моро лозим аст ҳар навъ адолатро ин тавр ба ҷо оварем". Пас Яҳё ӯро вогузошт.
16. Ва Исо таъмид ёфта, дарҳол аз об баромад, ва инак, осмон ба рӯи ӯ кушода шуд, ва Рӯҳи Худоро дид, ки чун кабӯтаре нозил шуда, бар ӯ қарор мегирад.

17. Ва инак, овозе аз осмон расид, ки мегуфт: "Ин аст Писари Махбуби Ман, ки хусни тавачҷӯҳи Ман дар Ёст".

БОБИ ЧОРУМ

Озмоиши Исо.

1. Он гоҳ Рӯҳ Исоро ба биёбон бурд, то ки Ёро иблис биозмояд,
2. Ва чил шабонарӯз рӯза дошта, ниҳоят гурусна монд.
3. Ва озмоишкунанда назди Ё омада, гуфт: "Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин сангҳо бигӯй, ки нон шаванд".
4. Исо дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст, ки "одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае ки аз даҳони Худо барояд"».
5. Пас иблис Ёро ба шаҳри муқаддас гирифта бурд ва ба кунгураи маъбад гузошт,
6. Ва ба Ё гуфт: "Агар Ту Писари Худо боши, Худро ба зер андоз; зеро ки навишта шудааст: "Ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ва Туро дар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пой Худро ба санге бизанӣ"».
7. Исо ба вай гуфт: "Ҳамчун навишта шудааст: "Худованд Худои худро наозмой"».
8. Боз иблис Ёро ба кӯҳи бисёр баланде бардошта бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳон ва ҷалоли онҳоро ба Ё нишон дод,
9. Ва ба Ё гуфт: "Агар рӯй ба замин ниҳода, ба ман сачда кунӣ, ҳамаи онҳоро ба Ту медиҳам".
10. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: "Аз ман дур шав, эй шайтон; зеро ки навишта шудааст: "Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ёро ибоддат намо"».
11. Пас иблис Ёро вогузошт, ва инак, фариштагон омада, Ёро парасторӣ карданд.

Исо ба Кафарнаҳум омада, ба хизматгузориҳои ҷамъиятӣ шурӯ менамояд.

12. Чун Исо шунид, ки Яҳё дастгир шудааст, ба Ҷалил равона шуд.

13. Ва Носираро тарк карда, дар Кафарнаҳум ки дар канори баҳр аст, дар ҳудуди Забулун ва Нафтолӣ маскан гирифт,

14. То ба амал ояд сухане ки бо забони Ишаъеи пайғамбар гуфта шудааст:

15. "Замини Забулун ва замини Нафтолӣ, дар роҳи канори баҳр, он тарафи Урдун, Ҷалили халқҳо,

16. Қавме ки дар торики мезистанд, нури азиме диданд, ва бар онҳое ки дар кишвари марг ва сояи он менишастанд, нуре дурахшид".

17. Аз ҳамон вақт Исо ба мавъиза оғоз намуд ва гуфт: "Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст".

Ба хизматгузорӣ даъват кардани Петрус ва Андриёс.

18. Ва чун аз канори баҳри Ҷалил мегузашт, ду бародарро: Шимъӯнро, ки Петрус меномиданд, ва бародари ӯ Андриёсро дид, ки дар баҳр тӯр меандохтанд; зеро ки сайёди моҳӣ буданд;

19. Ва ба онҳо гуфт: "Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам".

20. Дарҳол онҳон тӯрҳои худро монда, аз пайи ӯ равона шуданд.

Даъват кардани Яъқуб ва Юҳанно. Фаъолияти Исо дар тамоми Ҷалил.

21. Чун аз он ҷо гузашт, ду бародари дигарро, Яъқуб ибни Забдой ва бародри вай Юҳанноро дид, ки дар қайқ бо падари худ Забдой тӯрҳои худро таъмир мекарданд, ва онҳоро даъват намуд.

22. Ва онҳо дарҳол қайқ ва падари худро гузошта аз пайи ӯ равона шуданд.

23. Ва Исо дар тамоми Ҷалил мегашт ва дар куништҳои онҳо таълим дода, Инчили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар дарди мардумро шифо мебахшид.

24. Ва овозаи ӯ дар тамоми Сурия паҳн шуд; ва ҳамаи беморонро, ки ба дарду касалиҳои гуногун гирифтोर буданд, ҳам девонагон, ҳам масрӯон ва ҳам мафлуҷонро назди ӯ меоварданд, ва ӯ онҳоро шифо мебахшид.

25. Ва мардуми бисёре аз Чалил, Декаполис, Уршалим, Яҳудо ва он тарафи Урдун аз пайи Ҷ равона буданд.

БОБИ ПАНЦУМ

Мавъизаи болои кӯҳ.

Аҳкоми хушбахтӣ.

1. Чун мардумро дид, бар фарози кӯҳе баромад ва биншаст; ва шогирдонаш назди Ҷ ҳозир шуданд.
2. Он гоҳ Ҷ даҳони Худро кушода, онҳоро таълим дод ва гуфт:
3. «Хушо мискинони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.
4. Хушо мотамзадагон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.
5. Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд.
6. Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки онҳо сер хоҳанд шуд.
7. Хушо раҳимон, зеро ки онҳо раҳм хоҳанд ёфт.
8. Хушо покдилон, зеро ки онҳо Худоро хоҳанд дид.
9. Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд.
10. Хушо таъқибшудагон дар роҳи адолат, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.
11. Хушо шумо, вақте ки шуморо ба хотири Ман дашном диҳанд ва таъқиб намоянд ва барноҳақ ҳар навъ ғайбат кунанд.
12. Шод ва хушҳол бошед, чунки мукофоти шумо дар осмон бузург аст: зеро ки пайғамбарони пеш аз шуморо низ ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

Вазифаи имондорон дар ҷаҳон.

13. Шумо намаки ҷаҳон ҳастед. Лекин агар намак қувваташро гум кунад, ба кадом чиз боз намакин шавад? Дигар ҳеч кор намеояд, чун он ки ба берун партофта шавад ва поймоли мардум гардад.
14. Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре ки дар фарози кӯҳ воқеъ аст, наметавонад аз назар пинҳон шавад.
15. Шамъро низ даргиронда, на дар зери зарфе, балки бар шамъдон мегузоранд, ва он гоҳ ба ҳама касоне ки дар хонаанд, рӯшноӣ медиҳад.

16. Ҳамчуни бигзор нури шумо ба мардум битобад, то ки корҳои неки шуморо дида, ба Падари шумо, ки дар осмон аст, ҳамду сано хонанд.

Муносибати Исо ба Таврот.

17. Гумон накунад, ки барои байрон кардани Таврот ё суҳафи пайғамбарон омадаам; наомадаам, ки вайрон кунам, балки ба ҷо оварам.

18. Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: то осмон ва замин фано нашавад, ҳеҷ як ҳарфе ё нуқтае аз Таврот ба фано нахоҳад рафт, то даме ки ҳамааш иҷро шавад.

19. Пас, ҳар кӣ яке аз ин аҳкоми хурдтаринро вайрон кунад ва ба мардум чуни таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон хурдтарин шумурда хоҳад шуд; вале ҳар кӣ ба амал оварад ва таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон бузург хонда хоҳад шуд.

20. Зеро ки ба шумо мегӯям: агар адолати шумо аз адолати китобдонон ва фарисиён бартарӣ надошта бошад, ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд.

Ҳукми шашум.

21. Шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қатл накун; ҳар кӣ қатл кунад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд".

22. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба бародари худ беҳуда ҳашм гирад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд; ҳар кӣ бародари худро "реқо" гӯяд, лоиқи ҳукми шӯрои пирон хоҳад буд; ва ҳар кӣ "аҳмақ" гӯяд, лоиқи оташи дӯзах хоҳад шуд.

23. Пас, ҳангоме ки қурбонии худро назди қурбонгоҳ меоварӣ, ва дар он ҷо ба хотират ояд, ки бародарат аз ту норозист,

24. Қурбонии худро дар он ҷо назди қурбонгоҳ бимон, ва рафта, аввал бо бародари худ мувоҷиҳ кун, ва баъд омада, қурбонии худро тақдим кун.

25. Ҳанӯз ки бо даъвогари худ дар роҳ ҳастӣ, зуд бо вай оштӣ шав, то ки даъвогар туро ба қозӣ насупорад, ва қозӣ туро ба мулозим насупорад, ва туро ба зиндон наандозанд;

26. Ба ростӣ ба ту мегӯям: то фулуси охиринро адо накунӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт."

Хукми ҳафтум.

27. Шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Зино накун".

28. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба зане бо чашми шаҳватомез нигоҳ кунад, дар дили худ бо вай зино карда бошад.

29. Пас агар чашми ростат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур кун; зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз андомат талаф гардад, ва тамоми ҷисмат ба дӯзах андохта нашавад.

30. Ва агар дасти ростат туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур кун; зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз андомат талаф гардад, ва тамоми ҷисмат ба дӯзах андохта нашавад.

Исо дар бораи талоқ.

31. Ҳамчунин гуфта шудааст: "Ҳар кӣ аз зани худ чудо мешавад, бояд талоқномае ба вай диҳад".

32. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ аз зани худ, ғайр аз айби зино, чудо шавад, боиси зинокории вай мегардад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад."

Исо дар бораи қасам.

33. Боз шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қасами дурӯғ ёд накун ва ба қасами худ дар назди Худованд вафо кун".

34. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳаргиз қасам ёд накун: на ба осмон, зеро ки тахти Худост;

35. На ба замин, чунки пойандози Ёст; на ба Уршалим, чунки шаҳри Подшоҳи бузург аст;

36. Ва на ба сари худ қасам ёд кун, чунки қодир нестӣ як тори мӯйро сафед ё сиёҳ кунӣ.

37. Балки сухани шумо: "оре, оре" ва "не, не" бошад; он чи зиёда аз ин бошад, аз иблис аст.

Ғалаба бар адоват ба воситаи муҳаббат.

38. Шундаед, ки гуфта шудааст: "Чашме дар ивази чашме, дандоне дар ивази дандоне".

39. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадӣ муқобилат накунад. Балки агар касе ба рухсораи рости ту торсаки занад, дигарашро низ ба сӯи ӯ бигардон;

40. Ва агар касе ба та даъво карда, куртаатро гирифтани шавад, чомаи худро низ ба ӯ бидеҳ;

41. Ва ҳар кӣ туро ба тай кадани як фарсанг роҳ маҷбур кунад, ҳамроҳи ӯ ду фарсанг бирав.

42. Ба касе ки аз ту металабад, бидеҳ, аз касе ки меҳоҳад аз ту қарз гирад, рӯ нагардон.

43. Шундаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кун".

44. Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст бидоред, барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ неки кунед ва барои озордиҳандагону таъқибкунандагони худ дуо гӯед,

45. То ки фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед; зеро ӯ офтоби Худро бар бадону некон тулӯ мекунонад ва борон бар одилону золимон меборонад.

46. Зеро ки агар дӯстдорандагони худро дӯст бидоред, чӣ муқофоте хоҳед ёфт? Оё боқгирон низ чунин намекунанд?

47. Ва агар танҳо ба бародарони худ салом гӯед, чӣ бартарие доред? Оё боқгирон низ чунин намекунанд?

48. Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст».

БОБИ ШАШУМ

Давоми маъвизаи болои кӯҳ. Маҳкум кардани намуди зоҳирӣ дар дин.

1. «Зинҳор, садакаи худро дар пеши мардум ба амал наоваред, то ки онҳо шуморо бубинанд; вагарна шумо аз Падари худ, ки дар осмон аст, муқофоте нахоҳед дошт."

2. Пас, вақте ки садақае медиҳӣ пешопеши худ каарнай нанавоз, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кучаҳо мекунанд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

3. Аммо вақте ки ту садақа медиҳӣ, бигзор дасти чапат аз он чи дасти ростат мекунад, хабардор нашавад,

4. То ки садақои ту дар ниҳон бошад; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

5. Ва ҳангоме ки дуо мегӯӣ, монанди риёкорон набош, ки онҳо дӯст медоранд дар куништҳо ва бурҷакҳои кӯчаҳо истода дуо гӯянд, то ки ба мардум худро нишон диҳанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

6. Лекин ту, вақте ки меҳоҳӣ дуо гӯӣ, ба ҳучраи худ даро ва дарро баста, ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо гӯӣ; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

7. Ва дар вақти дуо чун халқҳо пургӯӣ накунад; зеро ки онҳо гумон мекунанд, ки ба туфайли пургӯӣ дуояшон мустаҷоб мешавад;

Муносибати нав ба дуо.

8. Монанди онҳо набошед; зеро Падари шумо эҳтиёҷоти шуморо, пеш аз он ки талаб кунед, медонад.

9. Пас ба ин мазмун дуо гӯед: "Эй Падари мо, ки дар осмонӣ! номи Ту муқаддас бод;

10. Малакути Ту биёяд; иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд;

11. Ризқу рӯзии моро имрӯз ба мо бидеҳ;

12. Ва қарзҳои моро бубахш, чунон ки мо низ ба қарздорони худ мебахшем;

13. Ва моро ба озмоиш дучор накун, балки моро аз иблис раҳой деҳ; зеро ки Малакут ва қувват ва ҷалол то абад аз они Туст. Омин"».

14. Зеро, агар шумо ба мардум хатоҷошонро бубахшед, Падари шумо, ки дар осмон аст, ба шумо низ хоҳад бахшид;

15. Ва агар шумо ба мардум набахшед, Падари шумо низ хатоҷошон шуморо ба шумо нахоҳад бахшид.

Дар бораи рӯзадорӣ.

16. Ҳамчунин, ҳангоме ки рӯза медоред, монанди риёкорон туршрӯ набошед; зеро ки онҳо қиёфаи худро дигаргун мекунанд, то ки рӯзадории худро ба мардум нишон диҳанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

17. Лекин ту, вақте ки рӯза медорӣ, ба сари худ равшан бимол ва рӯи худро бишӯй,

18. То ки на дар назари мардум, балки дар ҳузури Падари худ, ки ниҳон аст, рӯзадор бошӣ; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

Қонуни Малакут дар хусуси сарват.

19. Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ғун накунад, ки дар ин ҷо куя ва занг мезанад, ва дуздон нақб канда, медузданд;

20. Балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо куя ва занг намезанад, ва дуздон нақб намекананд ва намедузданд;

21. Зеро ҳар ҷо, ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

22. Чароғи бадан чашм аст. Ва агар чашмат солим бошад, тамоми баданат равшан хоҳад буд;

23. Лекин агар чашми ту хира бошад, тамоми баданат торик хоҳад буд. Пас, агар нуре ки дар туст, зулмот бошад, чӣ гуна азимест он зулмот!

24. Ҳеҷ кас ба ду хоҷа хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигарро дӯст хоҳад дошт, ё ба яке часпида, дигарро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва ба мамуно хизмат кунед.

Восита ба муқобили ғамхориҳо – умедворӣ ба Падаре ки дар осмон аст.

25. Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҳаёти худ ғамхорӣ накунад, ки чӣ бихӯред ва чӣ бинӯшад; низ барои ҷисми худ, ки чӣ бипӯшад. Оё ҳаёт аз хӯрок ва ҷисм аз пӯшок муҳимтар нест?

26. Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, ки на мекоранд ва на медараванд ва на дар анборҳо захира мекунад; ва Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳо рӯзӣ мерасонад. Оё шумо аз онҳо хеле беҳтар нестед?
27. Ва кист аз шумо, ки бо ғамхории худ қоматашро як зирӯ баланд карда тавонад?
28. Ва барои либос чаро ғамхорӣ мекунад? Ба савсанҳои саҳро назар кунед, ки чӣ гуна нашъунамо меёбанд: на меҳнат мекунад ва на мересанд;
29. Лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми ҷалоли худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст;
30. Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, чунин бипӯшонад, магар шуморо эй сустимонҳо, аз он беҳтар пӯшонида наметавонад!
31. Аз ин рӯ ғамхорӣ накунад ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё "Чӣ бинӯшем?" ё "Чӣ бипӯшем?"
32. Чунки халқҳо дар ҷустуҷӯи ҳамаи ин чизҳо мебошанд, лекин Падари шумо ки, дар осмон аст, медонад, ки шумо ба ҳамаи ин чизҳо эҳтиёҷ доред.
33. Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро бичӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо ба таври илова дода хоҳад шуд.
34. Пас, барои фардо ғамхорӣ накунад, зеро ки фардо барои худ ғамхорӣ хоҳад кард: захмати имрӯз барои имрӯз кофист».

БОБИ ҲАФТУМ

Давоми мавъзаи болои кӯҳ.

Ҳукм накардан дар ҳаққи диггарон.

1. «Ҳукм накунад, то ки ҳукм карда нашавед;
2. Зеро ба ҳар роҳ, ки ҳукм кунед, ба ҳамон роҳ шумо ҳукм карда хоҳед шуд; ва ба ҳар андоза, ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда хоҳад шуд.
3. Ва чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо дар чашми худ дар намеёбӣ?
4. Ё чӣ тавр ба бародари худ мегӯӣ: "Иҷозат деҳ, ки хасро аз чашми ту дур кунам"; ва ҳол он ки чӯбе дар чашми туст?

5. Эй риёкор! Аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ.

6. Он чи муқаддас аст, ба сагон надихед ва марвориди худро пеши хукон наандозед, то ки онҳоро поймол накунанд ва баргашта, шуморо надаранд.

Тарғиб барои дуо.

7. Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; бичӯед, хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, он ба рӯятон кушода хоҳад шуд;

8. Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ бичӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад".

9. Ва кадом одамест аз шумо, ки писараш аз ӯ нон биталабад, ва санге ба вай бидиҳад?

10. Ё моҳие аз ӯ биталабад, ва море ба вай бидиҳад?

11. Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ додани инъомҳои некро медонед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳое ки аз ӯ металебанд, чанд маротиба зиёдтар чизҳои нек хоҳад дод.

12. Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки мардум ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед; зеро ин аст Таврот ва суҳафи пайғамбарон".

Ду роҳ.

13. Аз дари танг дароед; зеро фарох аст он дар ва васеъ аст он роҳ ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки ба он дохил мешаванд, бисёранд;

14. Зеро танг аст он дар ва душвор аст он роҳе ки сӯи ҳаёт мебарад, ва ёбандагони он кам ҳастанд".

Огоҳонидан аз муаллимони козиб.

Имтиҳон.

15. Аз пайғамбарони козиб ҳазар кунед, ки ба либоси меш назди шумо меоянд, лекин дар ботин гургони дарандаанд:

16. Онҳоро аз меваҳшон хоҳед шинохт. Оё аз бутаи олуҷа ангур ва аз мушхор анҷир мечинанд?

17. Ҳамчунин ҳар дарахти нек меваи нек меоварад, лекин ҳар дарахти бад меваи бад меоварад;
18. Наметавонад дарахти нек меваи бад оварад, ва дарахти бад–меваи нек".
19. Ҳар дарахте ки меваи нек намеоварад, бурида ва дар оташ андохта мешавад.
20. Пас, онҳоро аз меваҳашон хоҳед шинохт.

Хатари эътирофи бе имон.

21. На ҳар касе ки ба Ман: "Худовандо! Худовандо!" мегӯяд, ба Малакути Осмони дохил хоҳад шуд, балки он касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад.
22. Бисёр касон дар он рӯз ба Ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё ба номи Ту пайғамбарӣ накардем? Оё ба номи Ту девҳоро нарондем? Оё ба номи Ту мӯҷизоти зиёде нишон надодем?"
23. Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳам гуфт: "Ман ҳаргиз шуморо намешинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон!"

Ду асос.

24. Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва ба ҷо оварад, ӯро ба Марди оқиле монанд мекунам, ки хонаи худро дар санг бино кард;
25. Ва борон борида, селобҳо равон шуд, ва бодҳо вазида, ба он хона фишор овард; лекин он фурӯ нарафт, чунки бар санг бино шуда буд.
26. Ва ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо наоварад, ба Марди нодоне монанд аст, ки хонаи худро бар рег бино кард;
27. Ва борон борида, селобҳо равон шуд, ва бодҳо вазида, ба он хона фишор овард; ва он Хона фурӯ рафт, ва харобии он бузург буд».

Исо бо қудрати Худо таълим медод.

28. Вақте ки Исо ин суханонро ба поён расонд, мардум аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд,
29. Зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим медод, на ҳамчун китобдонон ва фарисиён.

БОБИ ҲАШТУМ

Шифо ёфтани махавӣ.

1. Вақте ки Ҷ аз кӯҳ фуромад, мардуми бисёре аз пайи Ҷ равона шуданд.
2. Ва инак, махавие наздик омада, назди Ҷ зону зад ва гуфт: «Худовандо! Агар хоҳӣ метавонӣ маро пок кунӣ».
3. Ва Исо дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав». Ва дарҳол вай аз махав пок шуд.
4. Ва Исо ба вай гуфт: «Зинҳор, ба касе мағӯ; балки рафта, худро ба коҳин нишон деҳ ва он ҳадияро, ки Мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори мирисади Кофарнаҳум.

5. Чун Исо вориди Кафарнаҳум шуд, мирисаде назди Ҷ омад ва илтимос карда гуфт:
6. «Худовандо! Хизматгори ман гирифтори фалаҷ шуда, дар хона хобидааст ва азоби сахте дорад».
7. Исо ба вай гуфт: «Ман омада, ӯро шифо хоҳам дод».
8. Мирисад дар ҷавоб гуфт: «Худовандо! Ман лоиқи он нестам, ки Ту зери сақфи ман биёӣ; балки фақат сухане бигӯ, ва хизматгори ман шифо хоҳад ёфт».
9. Зеро ки ман як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам; ба яке мегӯям: "Бирав", меравад; ба дигаре мегӯям "Биё", меояд; ба ғуломи худ мегӯям: "Фалон корро бикун", мекунад».
10. Ва Исо ин суханонро шунида дар таачҷуб монд ва ба пайравони Худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: чунин имоне дар Исроил ҳам наёфтаам».
11. Ва ба шумо мегӯм, ки бисёр касон аз шарқ ва ғарб омада, дар Малакути Осмон бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яқуб хоҳанд нишаст;
12. Лекин фарзандони малакут ба зулмоти берун бадар ронда хоҳанд шуд: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон хоҳад буд».
13. Ва Исо ба мирисад гуфт: «Бирав, мувофиқи имонат ба ту ато шавад». Ва ҳамон соат хизматгори ӯ шифо ёфт.

Исо модарарӯси Петрусро шифо медиҳад.

14. Вақте Исо ба хонаи Петрус омад, модарарӯси ӯро дид, ки дар ҳолти табларза хобидааст,

15. Ва дасти ӯро ламс кард, ва табларзаи ӯ қатъ шуд; ва ӯ бархоста, ба парастории онҳо машғул гашт.

16. Чун шом шуд, бисёр девонагонро назди ӯ оварданд, ва ӯ бо сухане арвоҳро берун кард вва ҳамаи беморонро шифо дод,

17. То ба амал ояд сухане ки бо забони Ишаъеи пайғамбар гуфта шудааст: "ӯ заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт".

18. Чун Исо мардуми бисёрро дар гирди Худ дид, фармуд, ки ба соҳили дигар гузаранд.

Пайравӣ ба Исо.

19. Он гоҳ як китобдон назди ӯ омада гуфт: «Устод! Ҳар чо равӣ, Туро пайравӣ хоҳам кард».

20. Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон лона ва мурғони ҳаво ошёна доранд; лекин Писари Одам чое надорад, ки сар ниҳад».

21. Ва дигаре аз шогирдонаш ба ӯ гуфт: «Худовандо! Ба ман иҷозат деҳ, ки рафта, аввал падари худро дафн кунам».

22. Лекин Исо ба вай гуфт: «Маро пайравӣ кун ва бигзор, ки мурдагон мурдагони худро дафн кунанд».

Исо мавҷҳоро ором мекунад.

23. Чун ба қайқ савор шуд, шогирдонаш бо ӯ ҳамроҳӣ карданд.

24. Ногоҳ ғалаёни бузургге дар баҳр ба амал омад, то ба ҳадде ки мавҷҳо қайқро фаро мегирифтанд; ва ӯ хуфта буд.

25. Шогирдонаш пеш омада, ӯро бедор карданд ва гуфтанд: «Худовандо! Моро начот деҳ, ки ҳалок мешавем».

26. Ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро ҳаросонед?» Баъд бархоста, бодҳо ва баҳрро манъ кард, ва оромии комил барқарор шуд.

27. Ва мардум дар таачҷуб монда, гуфтанд: «Ин кист, ки бодҳо ва баҳр низ ба ӯ итоат мекунанд?»

Исо девҳоро берун мекунад.

28. Ва чун дар соҳили дигар ба сарзамини чарчасиён расид ду девона аз мағоки гӯрҳо берун омада, ба Ў рӯ ба рӯ шуданд, ва чунон бадхашм буданд, ки ҳеч кас ҷуръат надошт аз он роҳ бигзарад.

29. Ва инак, онҳо фарёд зада, гуфтанд: «Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худо? Ту ба инҷо омадаӣ, то ки моро пеш аз вақт азоб диҳӣ!»

30. Ва дар ҷои аз онҳо дуртаре галаи бузурги хукон мечарид.

31. Ва девҳо аз Ў илтимос карда, гуфтанд: «Агар моро берун кунӣ, ба галаи хукон моро равона кун».

32. Ба онҳо гуфт: «Биравед». Ва онҳо берун шуда, ба галаи хукон даромаданд. Ва инак, тамоми галаи хукон аз баландӣ ба баҳр ҷаста, дар об ғарқ шуд.

33. Ва хукбонҳо давида рафтанд ва ба шаҳр расида, тамоми ҳодисаро, низ он чиро ки ба девонагон рӯй дод, нақл карданд.

34. Ва инак, тамоми аҳли шаҳр ба пешвози Исо берун омаданд ва чун Ўро диданд, илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо берун равад.

БОБИ НҶҲУМ

Исо ба Кафарнаҳум бармегардад ва мафлуҷонро шифо медиҳад.

1. Пас ба қайқ савор шуда, убур кард ва ба шаҳри Худ омад.

2. Ва инак, мафлуҷеро, ки бар бистар хобида буд, назди Ў оварданд. Чун Исо имони онҳоро дид, ба мафлуҷ гуфт: «Далер бош, эй фарзанд! Гуноҳҳои ту омурзида шуд».

3. Дар айни ҳол баъзе аз китобдонон дар дили худ гуфтанд: «Ў куфр мегӯяд».

4. Лекин Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, гуфт: «Барои чӣ дар дили худ андешаҳои бад доред?»

5. Зеро кадомаш осонтар аст: гуфтани ин ки "гуноҳҳои ту омурзида шуд", ё гуфтани он ки "барҳез ва равона шав"?

6. Лекин то бидонед, ки Писари Одаам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад», – он гоҳ ба мафлуҷ гуфт: "Барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав".

7. Дарҳол барҳоста, ба хонаи худ равона шуд.

8. Чун мардум инро даданд, ҳайрон шуданд ва Худоро, ки ба одамизод чунин қудрате бахшидааст, ҳамду сано хонданд.

Даъват кардани Матто.

9. Ва Исо аз он ҷо гузашта, Матто ном шахсеро дид, ки дар бочгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: "Аз пайи Ман биё". Вай бархоста аз пайи Ў равона шуд.

Исо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

10. Ва ҳангоме ки Исо дар хона дар сари дастархон нишаста буд, бисёре аз бочгирон ва гуноҳкорон омада, бо Ў ва шогирдонаш дар сари дастархон нишастанд.

11. Чун фарисиён инро диданд, ба шогирдони Ў гуфтанд: «Чаро Устои шумо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад?»

12. Исо чун шунид, ба онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳоҷат доранд;

13. Ва шумо биравед ва маънои ин суханонро биомӯзед: "Марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ"; зеро Ман омадам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯзадорӣ.

14. Шогирдони Яҳё назди Ў омада, гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён бисёр рӯза медорем, лекин шогирдони Ту рӯза намедоранд?»

15. Исо ба онҳо гуфт: «Оё аҳли кӯшкӣ никоҳ, модоме ки домод бо онҳост, мотам дошта метавонанд? Лакин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва он гоҳ рӯза хоҳад дошт.

Масалҳо дар бораи чома ва машк.

16. Ва ҳеҷ кас бар чомаи кӯҳна аз матои нав ямоқ намемонад; зеро ямоқи нав аз чома ҷудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад.

17. Ва шароби навро дар машки кӯҳна намеандозанд; вагарна машк дарида, шароб ҳам мерезад, машк ҳам талаф мешавад; балки шароби навро дар машки нав меандозанд, ва ҳар ду маҳфуз мемонанд».

Исо зани беморро шифо медиҳад ва духтари Ёирро зинда мекунад.

18. Ҳанӯз ин суҳанонро Ё ба онҳо мегуфт, ки сардоре омада, пеши Ё зону зад ва гуфт: «Духтари ман ҳозир мурд; лекин биё ва дасти Худро ба вай бигузор, ва зинда хоҳад шуд».

19. Исо бархоста, бо шогидонаш аз пайи вай равона шуд.

20. Ба инак, зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд, аз қафо наздик шуда, домани Ёро ламс намуд.

21. Зеро ки ба дили худ гуфт: «Агар маҳз либоси Ёро ламс кунам, шифо меёбам».

22. Исо ба қафо нигоҳ карда, занро дид ва гуфт: «Далер бош, эй духтар! Имонат туро шифо бахшид». Ҳамон соат зан шифо ёфт.

23. Ва ҳангоме ки Исо ба хонаи сардор омада, найнавозон ва мардуми навҳакунандаро дид,

24. Ба онҳо гуфт: «Аз ин ҷо бароед; зеро ки духтар намурдааст, балки хуфтааст». Онҳо бар Ё хандиданд.

25. Чун мардум берун рафтанд, Ё даромада, дасти вайро гирифт, ва духтар бархост.

26. Ва овозаи ин дар тамоми он сарзамин паҳн шуд.

Шифо ёфтани ду кӯр ва девонаи гунг.

27. Вақте ки Исо аз он ҷо мерафт, ду кӯр аз пайи Ё рафта, фарёд мезаданд: «Эй Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

28. Ва чун ба хона расид, кӯрон назди Ё даромаданд. Исо ба онҳо гуфт: «Оё имон доред, ки Ман ин корро карда метавонам?» Онҳо ба Ё гуфтанд: «Оре, Худовандо!»

29. Он гоҳ чашмони онҳоро ласм карда, гуфт: «Мувофиқи имонатон ба шумо бишавад».

30. Ва чашмони онҳо кушода шуд. Ва Исо онҳоро таъкид карда, гуфт: «Зинҳор, касе аз ин огоҳӣ наёбад».

31. Лекин онҳо берун рафта, овозаи Ӯро дар тамоми он сарзамин паҳн карданд.
32. Ва ҳангоме ки онҳо берун мерафтанд, касеро назди Ӯ оварданд, ки девонаи гунг буд.
33. Ва чун дев берун карда шуд, гунг ба гап даромад. Ва мардум дар хайрат монда, гуфтанд: «Чунин ҳодиса дар Исроил ҳаргиз дида нашудааст».
34. Лекин фарисиён гуфтанд: «Ӯ девҳоро ба воситаи калони девҳо берун мекунад».

Илтимос дар бораи коргарон дар Малакути Худо.

35. Ва Исо дар ҳамаи шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим меод, ва Инчили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва заъфи мардумро шифо меод.
36. Ва анбӯҳи мардумро дида, ба онҳо раҳмаш омадм зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон бе мадор ва пароканда буданд.
37. Он гоҳ ба шогирдони Худ гуфт: «Дарав бисёр аст, лекин коргарон кам;
38. Пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргаронро фиристонад».

БОБИ ДАХУМ

Насиҳат додан ва фиристодани дувоздаҳ шогирдон.

1. Ва дувоздаҳ шогирдашро назди Худ хонда, ба онҳо бар авроҳи палид қудрат дод, то ки онҳоро берун кунанд ва ҳар беморӣ ва бетобиро шифо диҳанд.
2. Ва номҳои дувоздаҳ ҳавворӣ ин аст: аввал Шимъӯн, ки Петрус номида шуда буд, ва бародараш Андриёс, Яъқуб ибни Забдой ва бародараш Юҳанно,
3. Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Маттои бочгир, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Лаббой, ки лақабаш Таддо буд,
4. Шимъӯни Канно ва Яҳудои Исқарют, ки Ӯро таслим кард.
5. Ин дувоздаҳро Исо фиристод ва ба онҳо ҳукм дода, гуфт: «Ба роҳи ғайрияхудиён наравед ва ба шаҳри сомариён надароед;

6. Балки назди гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил биравед;
7. Ва чун меравед, мавъиза карда, гӯед, ки Малакути Осмон наздик аст;
8. Беморонро шифо диҳед, махавиёнро пок кунед, мурдагонро эҳё кунед, девҳоро берун кунед; муфт ёфтаед, муфт диҳед.
9. Дар камарбанди худ тилло ё нуқра ё мис захира накунад,
10. Ва барои сафар на тӯрбае дошта бошед, на пероҳан, на чорук ва на асо. Зеро ки меҳнаткаш сазовори хӯроки худ мебошад.
11. Ва дар ҳар шаҳр ё деҳа, ки медароед, суроғ кунед, ки дар он ҷо шахси шоиста кист, ва то вақти баромаданатон дар он ҷо бимонед;
12. Вақте ки ба хонае медароед, салом бигӯед;
13. Агар аҳли он хона лоиқ бошанд, саломи шумо бар онҳо қарор мегирад; ва агар лоиқ набошанд, саломатон сӯи шумо бармегардад.
14. Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад, ва ба сухани шумо гӯш надихад, аз он хона ва ё шаҳр берун рафта, ғубори пойҳои худро биафшонед;
15. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати замини Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ аз он шаҳр саҳлтар хоҳад буд".
16. Инак, Ман шуморо монади гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам. Пас, мисли морон зирак ва мисли кабӯтарон содда бошед".
17. Лекин аз мардум ҳазар кунед: зеро шуморо ба маҳкамаҳо хоҳанд супурд ва дар куништҳои худ шуморо қамчинкорӣ хоҳанд кард,
18. Ва ба хотири Ман шуморо назди ҳокимон ва подшоҳон хоҳанд бурд, то ки барои онҳо ва халқҳо шаҳодате шавад.
19. Лекин чун шуморо таслим кунанд, андеша накунад, ки чӣ гуна ва ё чӣ бояд бигӯед; зеро ки дар он соат ба шумо ато хоҳад шуд, ки чӣ бояд гуфт;
20. Зеро ки гӯянда шумо нестед, балки Рӯҳи Падари шумост, ки дар шумо гӯянда аст.
21. Ва бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг таслим хоҳад кард; ва фарзандон бар зидди падарону модарон қиём карда, онҳоро ба ҳалокат хоҳанд расонд;
22. Ва аз барои номи Ман тамоми мардум аз шумо нафрат хоҳанд кард; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, начот хоҳад ёфт.

23. Агар дар шаҳре шуморо таъқиб кунанд, ба дигаре бигрезед. Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки ҳамаи шаҳрҳои Исроилро тай кунед, Писари Одам хоҳад омад.
24. Шогирд аз муаллими худ ва ғулом аз хоҷаи худ авло нест:
25. Басанда аст, ки шогирд чун муаллими худ бошад, ва ғулом чун хоҷаи худ бошад. Агар соҳиби хонаро Баал-Забул номида бошанд, аҳли хонаи вайро чӣ қадар зиёдтар хоҳанд номид;
26. Пас, аз онҳо натарсед: зеро ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардар, ва ҳеч чизи махфие нест, ки маълум нашавад.
27. Он чи дар торикӣ ба шумо мегӯям, дар рӯшноӣ бигӯед; ва он чи дар ғӯш мешунавед, дар болои бомҳо мавъиза кунед.
28. Ва аз кушандагони ҷисм, ки ба куштани рӯҳ қодир нестанд, натарсед; балки аз ӯ ҳаросон бошед, ки қодир аст ҳам ҷисм ва ҳам рӯхро дар дӯзах нобуд кунад.
29. Оё ду гунчишк ба як фулус фурӯхта намешавад? ва ҳол он ки ягонтои онҳо бе хости Падари шумо ба замин намеафтад;
30. Лекин ҳамаи мӯйҳои сари шумо низ шумурда шудааст;
31. Пас, натарсед: шумо аз бисёр гунчишкон бартарӣ доред.
32. Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард;
33. Лекин, ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард.
34. Гумон накунад, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам; наомадаам ки осоиштагӣ биёрам, балки шамшер;
35. Зеро ки омадаам, то одамро аз падараш, духтарро аз модараш ва келинро аз модаршӯяш ҷудо кунам.
36. Ва душмани одам аҳли хонаи ӯ хоҳанд буд.
37. Ҳар кӣ падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест;
38. Ва ҳар кӣ салиби худро намебардорад ва Маро пайравӣ намекунад, лоиқи Ман нест.
39. Ҳар кӣ ҷони худро нигоҳдорӣ кунад, онро барбод хоҳад дод; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро нигоҳдорӣ хоҳад кард.

40. Ҳар кӣ шуморо қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул мекунад, Фиристодаи Маро қабул мекунад;
41. Ҳар кӣ пайғамбарро ба номи пайғамбар қабул кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад ёфт; ва ҳар ки одилро ба номи одил қабул кунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт.
42. Ва ҳар кӣ яке аз хурдонро фақат як пиёла оби сард бинӯшонад, чунки номи шогирд дорад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Саволи Таъмиддиҳанда ва ҷавоби Исо.

Шаҳодати Исо дар бораи Таъмиддиҳанда.

1. Чун Исо насихатгӯиро ба дувоздаҳ шогирди Худ ба анҷом расонд, аз он ҷо равона шуд, то ки дар шаҳрҳои онҳо таълим диҳад ва мавъиза кунад.
2. Вақте ки Яҳё дар зиндон қорҳои Масеҳро шунид, ду нафар аз шогидони худ фиристод,
3. То ки ба Ӯ бигӯянд: «Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?»
4. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чи шунидаед ва дидаед, ба Яҳё бигӯед:
5. Кӯрҳо мебинанд ва шалҳо роҳ маравад, махавиён пок мешаванд ва қарҳо мешунаванд, мурдагон эҳё мешаванд, ва ба мискинон башорат дода мешавад;
6. Ва хушо қасе ки дар ҳақиқи Ман ба васваса наафтад».
7. Ва ҳагоме ки онҳо рафтанд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё сухан оғоз кард: «Барои дидани чӣ чиз ба биёбон рафта будед? Оё барои дидани найе ки аз бод меларзад?
8. Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани марде ки сару либоси нарм дар бар дорад? Онҳое ки сару либоси нарм дар бардоранд, дар қасрҳои подшоҳонанд.
9. Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як пайғамбар? Оре, ба шумо мегӯям ки вай аз пайғамбар ҳам бузургтар аст.

10. Зеро вай ҳамон аст, ки дар бораи вай навишта шудааст: "Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад".

11. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиханда барнахост; лекин он ки дар Малакути Осмон хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст.

12. Ва аз айёми Яҳёи Таъмиддиханда то алҳол Малакути Осмон бо зӯрӣ ба даст оварда мешавад, ва зӯроварон онро мерабоянд;

13. Зеро ки тамоми пайғамбарон ва Таврот то вақти зуҳури Яҳё пешгӯӣ караанд.

14. Ва агар қабул кардан хоҳед, вай Илёс аст, ки бояд биёяд.

15. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

16. Лекин ин наслро ба кӣ монанд кунам? Вай ба кӯдаконе монанд аст, ки дар кӯчаҳо нишаста ва ба рафиқони худ мурочиат карда,

17. Мегӯянд: "Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем нағиристед".

18. Зеро ки Яҳё омад, намехӯрад ва наменӯшад; мегӯянд: "Дев дорад".

19. Писари Одам омад, мехӯрад ва менӯшад; мегӯянд: "Инак марди пурхӯр ва майгусор, ки дӯсти бочгирон ва гуноҳкорон аст". Ва ҳикмат аз тарафи фарзандонаш тасдиқ карда мешавад».

Ба мункирон Исо довариро пешгӯӣ мекунад.

20. Он гоҳ Ҷ ба мазаммат кардани шаҳрҳое шурӯъ намуд, ки аксари мӯъҷизоти Ҷ дар он ҷо зоҳир шуда буд, чунки тавба накарда буданд.

21. «Вой бар ҳоли ту, эй Кӯрозин! Вой бар ҳоли ту, эй Байт-Сайдо! Зеро агар мӯъҷизоте ки дар шумо зоҳир шуд, дар Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуд, кайҳо палоспӯш ва хокистарнишин шуда, тавба мекарданд;

22. Лекин ба шумо мегӯям: дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз шумо сабуктар хоҳад буд.

23. Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтаӣ, ба дӯзах сарнагун хоҳӣ шуд; зеро агар мӯъҷизоте ки дар ту зоҳир шуд, дар Садӯм зоҳир мешуд, вай то имрӯз боқӣ мемонд;

24. Лекин ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи доварӣ ҳолати сарзамини Садӯм аз ту сабуктар хоҳад буд».

Ситоиши Падар.

25. Дар он вақт Исо суханашро давом дода, гуфт: «Туро, эй Падар, эй Худованди осмон ва замин, ситоиш мекунам, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва оқилон пинҳон доштӣ ва ба кӯдакон ошкор кардӣ.

26. Оре, эй Падар! Зеро ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ту чунин буд.

27. Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст, ва ҳеҷ кас Писарро, чуз Падар, намешиносад; ва ҳеҷ кас Падарро намешиносад, чуз Писар ва касе ки Писар бихоҳад ба вай ошкор кунад.

Даъват кардани заҳматкашон ва гаронборон.

28. Назди Ман оед, эй ҳамаи заҳматкашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам бахшид;

29. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман таълим ёбед, зеро ки Ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва чонҳои шумо оромӣ хоҳад ёфт;

30. Зеро юғи Ман хуш ва бори Ман сабук аст».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Исо ва қоидаҳои яҳудиён дар бораи рӯзи шанбе.

1. Дар он вақт Исо рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт; ва шогирдонаш гурусна монда, ба чида ва хӯрдани хӯшаҳо сар карданд.

2. Фарисиён инро дида, ба Ӯ гуфтанд: «Инак, шогирдони Ту коре мекунанд, ки кардани он дар рӯзи шанбе раво нест».

3. Ба онҳо гуфт: «Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, ҳангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?

4. Чӣ гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдими хӯрд, ки хӯрдани он ба вай ва ҳамроҳонаш раво набуд, балки фақат ба коҳинон раво буд?

5. Ё дар Таврот нахондаед, ки коҳинон дар рӯзҳои шанбе дар маъбад оини шанbero риоя намекунанд ва бо вучуди он бегуноҳанд?

6. Лекин ба шумо мегӯям, ки дар ин ҷо Шахсе ҳаст, ки аз маъбад бузургтар аст;

7. Ва агар медонистед, ки "марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ" чӣ маъно дорад, бегуноҳонро маззамат намекардед;

8. Зеро ки Писари Одам хоҷаи рӯзи шанбе низ мебошад».

Шифо ёфтани одами дастхушк дар рӯзи шанбе.

9. Ва аз он чо рафта, ба куништи онҳо даромад.

10. Ва инак, дар ончо одаме буд, ки дасти хушкшудае дошт. Аз Ё пурсида, гуфтанд: «Оё дар рӯзи шанбе шифо додан чоиз аст?» Қасдашон ин буд, ки Ёро айбдор кунанд.

11. Ба онҳо гуфт: «Кист аз шумо, ки як гӯсфанд дошта бошад, ва он дар рӯзи шанбе ба мағоке афтаду онро гирифта набарорад?

12. Пас чӣ қадар аз гӯсфанд одам азизтар аст! Бинобар ин дар рӯзҳои шанбе некӣ кардан чоиз аст».

13. Он гоҳ ба он одам гуфт: «Дасти худро дароз кун». Вай дароз кард; ва мисли дасти дигараш сиҳат шуд.

14. Фарисиён берун рафта, дар ҳаққи Ё машварат намуданд, ки чӣ тавр Ёро ҳалок кунанд.

Исои бандаи Худо дар хомӯши амал мекунад.

15. Лекин Исо онро дарёфта, аз он чо дур шуд. Ва мардуми бисёре аз пайи Ё равона шуданд, ва Ё ҳамаи онҳоро шифо бахшид,

16. Ва ба онҳо фармоиш дод, ки овозаи Ёро паҳн накунанд,

17. То ба амал ояд сухане ки бо забони Ишаъи пайғамбар гуфта шудааст:

18. "Инак Бандаи Ман, ки Ёро баргузидаам, ва Маҳбуби Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Ёст; Рӯҳи Худо бар Ё хоҳам ниҳод, то ки довариро ба халқҳо эълон кунад;

19. Ситеза ва фиғоне нахоҳад кард, ва касе дар кӯчаҳо овози Ёро нахоҳад шунид;

20. Найи хамидаро нахоҳад шикаст ва фатилаи нимсӯхтаро хомӯш нахоҳад кард, то даме ки довариро ба ғалаба оварда расонад;

21. Ва халқҳо ба номи Ё умед хоҳанд баст".

Шифо ёфтани девона.

Куфри фарисиён.

22. Он гоҳ девонаеро назди Ҷ оварданд, ки кӯр ва гунг буд; Ҷ вайро шифо бахшид, ба тавре ки он кӯр ва гунг гӯё ва бино шуд.

23. Ва тамоми мардум дар ҳайрат афтода, гуфтанд: «Оё ин Шахс Писари Довуд нест?»

24. Лекин фарисиён инро шунида, гуфтанд: «Ҷ девҳоро фақат ба воситаи Баал-Забул, калони девҳо, берун мекунад».

25. Аммо Исо фикру хаёли онҳоро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Ҷар салтанете ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, рӯ ба харобӣ меоварад; ва ҳар шахр ё хонае ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, устувор истода наметавонад.

26. Ва агар шайтон шайтонро берун кунад, вай бар зидди худ аз ҳам ҷудо шуда бошад: пас салтанати вай чӣ гуна устувор истода метавонад?

27. Ва агар Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунанд? Бинобар ин онҳо довари шумо хоҳанд шуд.

28. Лекин агар Ман девҳоро ба воситаи бо Рӯҳи Худо берун мекарда, пас Малакути Худо ба шумо омада расидааст.

29. Ё касе чӣ гуна ба хонаи шахси зӯроваре даромада, чизҳои вайро ғорат карда наметавонад, бе он ки аввал он зӯроварро бибандад, ва пас аз он хонаи вайро ғорат кунад?

30. Ҷар кӣ бо Ман нест, ба Ман муқобил аст; ва ҳар кӣ бо Ман чамъ намекунад, вай пароканда мекунад.

Гуноҳе ки омурзида намешавад: ба шайтон нисбат додани корҳои Рӯҳулқудс.

31. Аз ин сабаб ба шумо мегӯям: ҳар навъ гуноҳ ва куфр ба одамизод омурзида мешавад; лекин куфр бар зидди Рӯҳ ба одамизод омурзида нахоҳад шуд.

32. Ҷар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, ба вай омурзида мешавад; лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс сухане гӯяд, ба вай омурзида нахоҳад шуд, на дар ин олам, ва на дар олами оянда.

Ҷавобгарӣ барои сухан.

33. Ё дарахтро нек гардонед ва меваашро нек; ё дарахтро бад гардонед ва меваашро бад; зеро ки дарахт аз мевааш шинохта мешавад.

34. Эй афъизадагон! Шумо чӣ тавр суханони нек гуфта метавонед, дар сурате ки худатон бад ҳастед? Зеро ки забон аз пурагии дил сухан мегӯяд.

35. Шахси нек аз ганчинаи нек чизи нек берун меоварад; ва шахси бад аз ганчинаи бад чизи бад берун меоварад.

36. Лекин ба шумо мегӯям, ки мардум барои ҳар сухани ботиле ки мегӯяд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб хоҳад дод:

37. Зеро ки аз суханони худ сафед хоҳӣ шуд ва аз суханони худ маҳкум хоҳӣ шуд.

Исо ба муқобили фарисиёне ки муъҷизот металабанд.

38. Он гоҳ баъзе аз китобдонон ва фарисиён ба ҷавоб гуфтанд: «Эй Устод! Меҳоҳем аломате аз Ту бубинем».

39. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Насли шарир ва зинокор аломате металабанд: ва ба вай, ҷуз аломати Юнуси пайғамбар, аломате дода нахоҳад шуд.

40. Зеро, чунон ки Юнус се шабинарӯз дар шиками моҳӣ буд, Писари Одам низ се шабонарӯз дар оғӯши замин хоҳад буд.

41. Мардуми Нинве дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳанд кард, зеро ки онҳо бо мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, дар ин ҷо Шахсе аз Юнус бузургтар аст.

42. Маликаи Ҷануби дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз ақсои замин омад; ва инак, дар ин ҷо Шахсе аз Сулаймон бузургтар аст.

Баргаштани Рӯҳи палид.

43. Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад ва намеёбад;

44. Он гоҳ мегӯяд: "Ба хонаи худ, ки аз он берун омадаам, бармегардам". Ва гашта омада онро холӣ, ҷорӯбзада ва ороста меёбад;

45. Пас аз он рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз худааш бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва дохил шуда, дар он ҷо зиндагӣ мекунанд; ва анҷоми он

шахс бадтар аз аввалаш мешавад. Ҳоли ин насли шарир низ ҳамин тавр хоҳад шуд».

Хешовандони ҳақиқи Исо.

46. Ҳанӯз Ӯ бо мардум сухан мегуфт, ки модар ва бародаронаш омада, дар берун истоданд ва мехостанд бо Ӯ гуфтугӯ кунанд.

47. Ва шахсе ба Ӯ гуфт: «Инак, модарат ва бародаронат дар берун истодаанд ва мехоҳанд бо Ту гуфтугӯ кунанд».

48. Лекин Ӯ дар ҷавоби он шахс гуфт: «Кист модари Ман, ва бародарони Ман?»

49. Ва бо дасти Худ шогирдони Худро нишондода, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман;

Зеро, ҳар кӣ хости Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ҳафт масал дар бораи Малакути Осмон.

Коранда.

1. Ва ҳамон рӯз Исо аз хона берун омада, дар канори баҳр нишаст.

2. Ва мардуми бисёре назди Ӯ ҷамъ омаданд, ба тавре ки Ӯ ба қайқ даромада, нишаст, ва тамоми мардум дар канори баҳр меистоданд.

3. Ва бо масалҳо чизҳои бисёрро ба онҳо омӯхта, гуфт: «Инак, корандае барои пошидани тухм берун рафт;

4. Ва чун тухм мепошид, қадре дар канори роҳ афтод, ва паррандагон омада, онро, хӯрданд;

5. Қадре бар санглох афтод, дар ҷое ки хок бисёр набуд, ва бо тезӣ сабзид, зеро ки хок умқ надошт;

6. Чун офтоб барома пажмурда шуд ва азбаски реша надошт, хушк шуд;

7. Қадре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд;

8. Қадре дар хоки нағз афтод ва бор овард: баъзе сад баробар, баъзе шаст ва баъзе сӣ.

9. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!"

10. Ва шогирдонаш омада, ба Ў гуфтанд: «Чаро ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯӣ?»
11. Дар ҷавобашон гуфт: «Чунки ба шумо дониستاني асрори Малакути Осмон ато шудааст, лекин ба онҳо ато нашудааст;
12. Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзун шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;
13. Аз он сабаб ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯям, ки онҳо нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, ва гӯш медиҳанд вале намешунаванд, ва намефаҳманд;
14. Ва дар ҳақиқи онҳо нубуввати Ишаъё ба амал меояд, ки гуфтааст: "Бо гӯшҳои худ хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; бо чашмҳои худ нигоҳ хоҳед кард, вале нахоҳед дид;
15. Зеро ки дили ин мардум сангин ва гӯшҳои вазнин шудааст, ва чашмони худро бастаанд, мабодо бубинанд ва бо гӯшҳо бишнаванд ва бо дилҳо бифаҳманд ва ручӯъ кунанд, ва Ман онҳоро шифо диҳам".
16. Лекин хушо чашмони шумо, ки мебинанд, ва гӯшҳои шумо, ки мешунаванд;
17. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, бисе пайғамбарон ва одилон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд ва нашуниданд.
18. Пас шумо маъноӣ масали корандаро бишнавед:
19. Ҳар кӣ сухани Малакутро бишнавад, ва нафаҳмад, иблис назди вай омада, он чиро, ки дар дили вай кошта шудааст, мерабояд: ин ҳамон аст, ки дар роҳ кошта шудааст.
20. Ва кошташуда дар санглох он кас аст, ки суханро мешунавад ва дарҳол бо шодӣ қабул мекунад;
21. Лекин дар худ реша надорад ва ноустувор аст, ва чун аз боиси сухан азияте ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтад.
22. Ва кошташуда дар миёни хорҳо он кас аст, ки суханро мешунавад, лекин андешаҳои дунёӣ ва ҳирси сарват суханро пахш мекунад, ва он бесамар мегардад.
23. Ва кошташуда дар хоки нағз он кас аст, ки суханро мешунавад ва мефаҳмад ва бор ҳам меоварад: баъзе сад баробаар, баъзе шаст ва баъзе сӣ».

Сирри дуҷум: мастак дар миёни гандум.

24. Ва масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон монанди касест, ки дар киштзори худ тухми некӯ коштааст;
25. Лекин вақте ки мардум дар хоб буданд, душмани вай омада, дар миёни гандум мастак пошид ва рафт;
26. Чун киштзор сабзид, ва самараш ба назар намоён шуд, мастак ҳам пайдо шуд.
27. Ғуломони соҳиби киштзор омада, гуфтанд: "Эй хоҷа! Оё дар киштзори худ тухми некӯ накоштай? Пас мастак аз кучо пайдо шуд?"
28. Вай ба онҳо гуфт: "Ин кори душман аст". Ғуломон ба вай гуфтанд: "Оё мехоҳӣ биравем ва онро чида гирем?"
29. Вай гуфт: "Не, мабодо дар вақти чида гирифтани мастак гандумро ҳам аз реша биканед;
30. Бигзоред, ки то вақти дарав ҳар ду ҳам нумӯ кунад; ва дар мавсими дарав ба даравгарон хоҳам гуфт: аввал мастакро чида гиреду барои сӯзондан банд-банд кунед; лекин гандумро дар анбори ман захира кунед."

Сирри сеюм: донаи хардал.

31. Масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон мисли донаи хардалест, ки касе онро гирифта, дар киштзори худ коштааст,
32. Ва гарчанде ки хурдтарини тухмҳост, чун нумӯ кунад, аз ҳамаи наботот бузургтар мешавад ва дарахт мегардад, ба тавре ки мурғони ҳаво омада, дар шоҳаҳояш ошёна месозанд».

Сирри чорум: хамиртуруш.

33. Ва масали дигаре ба онҳо гуфт: «Малакути Осмон монанди хамиртурушест, ки зане онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то ки тамоми хамир расид».
34. Ҳамаи инҳоро Исо ба мардум бо масалҳо баён мекард, ва бе масал ба онҳо сухан намегуфт,
35. То ба амал ояд сухане ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст: "Даҳони Худро ба масалҳо мекушоям; чизҳоеро, ки аз офариниши олам пинҳон мондааст, баён менамоям".

Маънидоди сирри дуюм.

36. Он гоҳ Исо мадумро ҷавоб дода, ба хона даромад. Ва шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Масали мастаки киштзорро ба мо бифаҳмон».

37. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Корандаи тухми некӯ Писари Одам аст;

38. Киштзор ин ҷаҳон аст; ва тухми некӯ писарони Малакут ҳастанд, ва мастакҳо писарони иблис мебошанд;

39. Ва душмане ки онҳоро кошт, иблис аст; мавсими дарав анҷоми олам аст, ва даравгарҳо фариштагонанд.

40. Пас, чӣ тавре ки мастакҳоро чамъ карда, дар оташ месӯзонанд, анҷоми олам низ ҳамон тавр хоҳад шуд:

41. Писари Одам фариштагони Худро хоҳад фиристод, ва онҳо аз Малакути Ӯ ҳамаи васвасакорон ва бадкоронро чамъ хоҳанд кард,

42. Ва онҳоро ба кӯраи оташ хоҳанд андохт; дар он ҷо гиря ва ғичирроси дандон хоҳад буд.

43. Он гоҳ одилон дар Малакути Падари худ чун офтоб дурахшон хоҳанд шуд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

Сирри панҷум: ганҷи ниҳонӣ.

44. Боз Малакути Осмон монанди ганҷест, ки дар киштзор ниҳон бошад, ва онро касе ёфта, пинҳон карда, ва аз шодии он рафта, ҳар чи дошт, фурӯхт ва он киштзорро харид.

Сирри шашум: марворид.

45. Боз Малакути Осмон монанди тоҷирест, ки марворидҳои хуб мечуст,

46. Ва чун як марбориди гаронбаҳо ёфт, рафта, ҳар чи дошт, фурӯхт ва онро харид.

Сирри ҳафтум: тӯр.

47. Боз Малакути Осмон монанди тӯрест, ки ба баҳр андохта шуд, ва ҳар навъ моҳӣ ба он даромад,
48. Ва чун пур шуд, онро ба соҳил кашиданд ва нишаста, хубҳоро дар зарфҳо чамъ карданд, лекин бадҳоро дур андохтанд.
49. Дар анҷоми олам ҳамин тавр хоҳад шуд: фариштагон берун омада, бадкоронро аз миёни одилон ҷудо мекунанд,
50. Ва онҳоро ба кӯраи оташ меандозанд: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон хоҳад буд.
51. Исо ба онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инро фаҳмидед?» Ба Ё гуфтанд: «Оре, Худовандо!»
52. Ба онҳо гуфт: «Бинобар ин ҳар китобдоне ки дар Малакути Осмон таълим ёфтааст, монанди соҳиби хонаест, ки аз ганчи худ чизҳои нав ва кӯҳна берун меоварад».

Исо ба Носира бармегардад ва Ёро боз мункир мешаванд.

53. Вақте ки Исо ин масалҳоро ба охир расонд, аз он ҷо равона шуд,
54. Ва ба зодгоҳи Худ омада, онҳоро дар куништҳошон таълим дод, ба тавре ки онҳо дар ҳайрат монда, мегуфтанд: "Аз кучост дар Ё чунин ҳикмат ва мӯъҷизот?"
55. Оё Ё писари наҷвор нест? Оё номи модараш Марям нест, ва бародаронаш Яъқуб, Йӯсе, Шимъӯн ва Яҳудо?
56. Ва ҳамаи хоҳаронаш дар байни мо намебошанд? Пас, аз кучост дар Ё ҳамаи ин чизҳо?
57. Ва дар ҳаққи Ё дар васваса меафтоданд. Лекин Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беқадр набошад, ҷуз дар зодгоҳи худ ва дар хонаи худ».
58. Ва дар он ҷо ба сабаби беимонии онҳо мӯъҷизаи бисёр нишон надод.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Беқарорию Хуродус.

Қатли Яҳёи Таъмиддиҳанда.

1. Дар он ҳангом овозаи Исо ба гӯши тетрарх Хуродус расид,
2. Ва ба хизматгузори худ гуфт: «Ин Яҳёи Таъмиддиҳанда аст; вай аз мурдагон эҳё шудааст, ва аз ин сабаб ин мӯъҷизот аз вай ба зухур меояд».

3. Зеро ки Ҳиродус Яҳёро дастгир карда ва баста, ба зиндон андохта буд, ба хотири Ҳиродия, зани Филиппус бародараш;
4. Зеро Яҳё ба вай гуфта буд: «Ба ту раво нест, ки вайро ба занӣ бигирӣ».
5. Ва мехост ўро ба қатл расонад, лекин аз мардум тарсид, чунки ўро пайғамбар медонистанд.
6. Аммо вақте ки Ҳиродус рӯзи таваллуди худро ҷашн мегирифт, духтари Ҳиродия дар пеши аҳли базм рақсид, ва ин ба Ҳиродус бисёр писанд афтод;
7. Аз ин рӯ ба вай қасам ёд карда, ваъда дод, ки ҳар он чи хоҳад, ба вай медахад.
8. Пас вай, бо талқини модари худ, гуфт: «Каллаи Яҳёи Таъмиддиҳандаро дар ҳамин ҷо дар табақа ба ман ҳадия бикун».
9. Подшоҳ ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва ба хотири ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, амр фармуд, ки дода шавад,
10. Ва ҷаллодеро фиристод, то дар зиндон каллаи Яҳёро аз танаш ҷудо кунанд.
11. Ва каллаи ўро дар табақа оварда, ба духтар доданд, ва онро вай ба модари худ бурд.
12. Ва шогирдонаш омада, ҷасади вайро бардошта бурданду гӯр карданд; ва рафта, ба Исо хабар доданд.
13. Чун Ў инро шунид, ба қайқ савор шуда, аз он ҷо танҳо ба ҷои хилвате рафт; ва мардум, чун шуниданд, аз ақибӣ Ў аз шаҳрҳо пиёда равон шуданд.
14. Ва Исо берун омада, анбӯҳи мардумро дид, ва ба онҳо раҳмаш омад, ва беморони онҳоро шифо дод.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

15. Дар вақти аср шогирдонаш назди Ў омада, гуфанд: «Ин ҷо ҷои хилват аст, вақт ҳам дер шуд; мардумро ҷавоб деҳ то ки ба деҳот рафта, барои худ хӯроке бихаранд».
16. Ба онҳо гуфт: «Ҳоҷате нест, ки онҳо бираванд: шумо ба онҳо хӯрок диҳед».
17. Ба Ў гуфтанд: «Мо дар ин ҷо фақат панҷ нон ва ду моҳӣ дорем».
18. Гуфт: "Онҳоро ин ҷо назди Ман биёред».

19. Ва мардумро фармуд, ки бар сабза биншинад, ва панҷ нону ду мохиро гирифта, ба осмон нигаристу баракат дод ва нонро пора карда, ба шогирдонаш дод, ва шогирдонаш ба мардум доданд.

20. Ҳама хӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд;

21. Ва хӯрандагон, ба ғайр аз занону бачагон, тақрибан панҷ ҳазор мард буданд.

Исо бар об қадам мезанад.

Сустимони Петрус.

22. Дарҳол Исо шогирдони Худро фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пеш аз Ӯ ба соҳили дигар равона шаванд, то Ӯ мардумро ҷавоб диҳад.

23. Ва чун мардумро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан танҳо бар фарози кӯҳе баромад; бегоҳирӯзӣ низ дар он ҷо танҳо буд.

24. Ва қайқ ҳанӯз дар миёни баҳр буд ва аз мавҷҳо лат меҳӯрд, зеро ки боди муҳолиф мевазид.

25. Ва дар поси чоруми шаб Исо бар баҳр қадам зада, назди онҳо омад.

26. Ва шогирдон чун Ӯро диданд, ки бар барҳ қадам мезад, дар изтироб афтада, гуфтанд: «Ин шабаҳ аст!» Ва аз тарс фарёд заданд.

27. Лекин Исо дарҳол ба онҳо хитоб карда, гуфт: «Ором бошед; ин Манам, ҳаросон нашавед».

28. Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо! Агар ин Туй, ба ман амр деҳ, то ки бар рӯи об назди Ту биёям».

29. Гуфт: «Биё». Ва Петрус аз қайқ баромада, бар рӯи об равона шуд, то ки назди Исо биёяд;

30. Лекин чун боди шадидро дид, ҳаросон шуд ва дар ҳолате ки ғарқ мешуд, фарёд кашид: «Худовандо! Маро халос кун».

31. Исо фавран дасташро дароз карда, вайро нагоҳ дошт ва гуфт: «Эй сустимон! Чаро шубҳа кардӣ?»

32. Вақте ки ба қайқ даромаданд, бод соқит шуд.

33. Онҳое ки дар қайқ буданд, назди Ӯ омада, сачда карданд ва гуфтанд: «Ҳақиқатан Ту Писари Худо ҳастӣ».

Шифо ёфтани беморон дар Қинесор.

34. Ва аз баҳр гузашта, ба сарзамини Цинесор омаданд.
35. Ва сокинони он мавзеъ Ӯро шинохтанд ва ба тамоми музофот касонеро фиристода, ҳамаи беморонро назди Ӯ оварданд,
36. Ва аз Ӯ илтимос менамуданд, ки фақат домани ҷомаи Ӯро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, шифо ёфт.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Аҳкоми Худо аз ривоятҳои инсонӣ болотар аст.

1. Он гоҳ китобдонон ва фарисиён, ки аз Уршалим буданд, назди Исо омада, гуфтанд:
2. «Чаро шогирдони Ту ривоятҳои мушридонро вайрон мекунанд? Зеро ки пеш аз хӯрдани нон дастҳои худро намешӯянд».
3. Ӯ ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Чаро шумо ҳам ба хотири ривоятҳои худ ҳукми Худоро вайрон мекунед?»
4. Зеро ки Худо ҳукм кардааст: "Падару модари худро иззат намо"; ва "Ҳар кӣ падар ё модари худро дашном диҳад, албатта ҳалок гардад".
5. Лекин шумо мегӯед: "Ҳар гоҳ касе ба падар ё модари худ бигӯяд: «Он чи аз ман нафъ ёбӣ, ҳадия барои Худост»,
6. Баъд аз он вай набояд падар ё модари худро ҳурмат кунад". Ба ҳамин тариқ шумо ҳукми Худоро бо ривояти худ бартараф намудаед.
7. Эй риёкорон! Ишаъё дар бораи шумо некӯ пайғом дода гуфтааст:
8. "Ин мардум бо забони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабони худ Маро парастӣш мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст;
9. Пас Маро бар абас парастӣш мекунанд, зеро ки таълиму аҳкоми инсониро таълим медиҳанд"».

Одамро дар ҳузури Худо чӣ палид мекунад.

10. Ва мардумро даъват намуда, гуфт: «Гӯш диҳед ва бифаҳмед:
11. На он чи ба даҳон медарояд, одамро палид мекунад; балки он чи аз даҳон мебарояд, одамро палид мекунад».
12. Он гоҳ шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Оё медонӣ, ки фарисиён ин суханонро шунида, ба васваса афтоданд?»

13. Дар ҷавоб гуфт: «Ҳар ниҳоле ки Падари Ман, ки дар осмон аст, нашинонда бошад, решақан хоҳад шуд;

14. Онҳоро ба ҳоли худашон бигзоред; онҳо кӯроне ҳастанд, ки ба кӯрон роҳнамоӣ мекунад; ва ҳар гоҳ кӯре ба кӯри дигаре роҳнамоӣ кунад, ҳар ду дар чоҳ хоҳанд афтод».

15. Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ин масалро ба мо фаҳмонда деҳ».

16. Исо гуфт: «Оё шумо низ то ҳанӯз бефаҳм ҳастед?

17. Оё ҳанӯз дарк накардед, ки ҳар он чи ба даҳон медарояд, ба шикам меравад ва аз он хорич мешавад?

18. Лекин ҳар он чи аз даҳон мебарояд, аз дил пайдо мешавад; ва ин чизҳо одамро палид мекунад;

19. Зеро ки аз дил ҳаёлотӣ бад, қатл, зино, фисқ, дудӣ шаҳодати бардурӯғ ва куфр пайдо мешавад;

20. Ин чизҳо одамро палид мекунад; лекин бо дасти ношуста хӯрок хӯрдан одамро палид намекунад».

Шифо ёфтани духтари канъонӣ.

21. Ва Исо аз он чо берун шуда, ба ҳудуди Сӯр ва Сидӯн рафт.

22. Ва инак, як зани канъонӣ дар он ҳудуд пеш омада, фарёдкунон ба Ӯ гуфт: «Худовандо, Писари Довуд, ба ман марҳамат кун! Зеро ки духтарам саҳт дар чанги дев аст».

23. Лекин Ӯ ба вай ҳеҷ ҷавоб надод. Ва шогирдонаш назди Ӯ омада илтимос карданд: «Вайро ҷавоб деҳ, зеро ки аз ақибӣ мо фарёд мезанад».

24. Дар ҷавоб гуфт: «Ман фақат барои гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил фиристода шудаам».

25. Лекин зан омада, ба Ӯ сачда кард ва гуфт: «Худовандо! Ба ман мадад кун».

26. Дар ҷавоб гуфт: «Нони бачагонро гирифта, пеши сагон партофтан хуб нест».

27. Зан гуфт: «Оре, Худовандо! Лекин сагон низ нонрезаҳое, ки аз дастархони хоҷаҳшон меафтад, мехӯранд».

28. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Эй зан! Имони ту бузург аст; пас он чи хостӣ, барои ту бишавад». Ва духтари вай ҳамон соат шифо ёфт.

Шифо ёфтани беморони бисёр.

29. Исо аз он чо ҳаракат карда, назди баҳри Чалил омад ва бар фарози кӯхе баромада, дар он чо нишаст.

30. Ва мардуми бисёре назди Ё бо лангон, кӯрон, гунгон, маъубон ва хеле беморони дигар омада, онҳоро пеши пойҳои Исо гузоштанд; ва Ё онҳоро шифо дод,

31. Ба тавре ки мардум гунгонро гӯё, маъубонро солим, лангонро равон ва кӯронро бино дида, дар ҳайрат монданд. Ва Худои Исроилро ҳамду сано хонданд.

Сер шудани чор ҳазор мард.

32. Ва Исо шогирдони Худо пеш хонда, гуфт: «Ба ин мардум дилам месӯзад, зеро ки се рӯз боз назди Ман мебошанд ва барои хӯрдан чизе надоранд; намехоҳам онҳоро гурусна ҷавоб диҳам, ки мабодо дар роҳ бемадор шаванд».

33. Шогидонаш дар ҷавоби Ё гуфтанд: «Аз кучо дар биёбон ин қадар нон ёбем, ки чунин анбӯхро сер кунем?»

34. Исо ба онҳо гуфт: «Чандто нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто, ва андак моҳии майда».

35. Пас ҷамоатро фармуд, ки бар замин бинишинанд,

36. Ва ҳафт нон ва моҳиёро гирифта, бо изҳори шукргузорӣ пора кард ва ба шогирдонаш дод, ва шогирдонаш ба мардум доданд.

37. Ва ҳама хӯрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд;

38. Хӯрандагон, ғайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор мард буданд.

39. Пас Ё мардумро ҷавоб дода, ба қайқ савор шуд ва ба ҳудуди Мачдал омад.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Фарисиён аломати осмонӣ металабанд.

1. Фарисиён ва саддуқӣён омаданд ва Ёро озмуда, хоҳиш карданд, ки аломати осмонӣ ба онҳо нишон диҳад.

2. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шомгоҳон шумо мегӯед: "Ҳаво хуб хоҳад буд, чунки осмон сурх аст";

3. Бомдодон мегӯед: "Имрӯз ҳаво бад хоҳад шуд, чунки осмон арғувонӣ ва гирифта мебошад". Эй риёкорон! Қиёфаи осмонро фарқ карда метавонеду аломати замонҳоро наметавонед?

4. Насли шарир ва зинкор аломате металабад, ва ба вай чуз аломати Юнуси пайғамбар дода нахоҳад шуд». Ва онҳоро тарк карда, равона шуд.

Огоҳонидан аз таълимоти фарисиён ва саддуқиён.

5. Ва чун шогирдон ба соҳили дигар убур карднд, нон гирифтано фаромӯш карда буданд.

6. Исо ба онҳо гуфт: «Бохабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед».

7. Онҳо дар дили худ андешида мегуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки нон нагирифтаем».

8. Исо инро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро дар дили худ андеша мекунад, ки нон нагирифтаед?»

9. Оё ҳанӯз намефаҳмед ва дар хотир надоред он панҷ нон ва панҷ ҳазор нафар ва чанд сабадро, пур карда бардоштед?

10. Ва он ҳафт нон ва чор ҳазор нафар ва чанд сабадро, ки пур карда бардоштед?

11. Чаро намефаҳмед, ки на дар бораи нон ба шумо гуфтам, ки аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед?»

12. Он гоҳ фаҳмиданд, ки Ҷ ба онҳо амр фармудааст на аз хамиртуруши нон, балки аз таълими фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунанд.

Эътирофи Петрус.

13. Вақте ки Исо ба музофоти Қайсарияи Филиппус омад, аз шогирдони Хид пурсид: «Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?»

14. Гуфтанд: «Баъзе мегӯянд, ки Яҳёи Таъмиддихандай, баъзе мегӯянд, ки Илёсӣ, ва баъзе мегӯянд, ки Ирмиёй ё яке аз пайғамбаронӣ».

15. Ҷ ба онҳо гуфт: «Шумо Маро кӣ мегӯед?»

16. Шимъӯни Петрус ҷавоб дода гуфт: «Ту Масех, Писари Худои Ҳай ҳастӣ».

Башорати аввалин дар бораи калисо.

17. Ва Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Хушо ту, эй Шимъӯн писари Юнус, чунки башар инро ба ту зоҳир накардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст.

18. Ва Ман ба ту мегӯям: ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худо бо номи мекунам, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳад шуд;

19. Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту месупорам, ва он чи ту бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи бар замин кушӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд».

20. Он гоҳ ба шогирдони Худ таъин кард, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки Ӯ Исои Масех аст.

Исо ба шогирдон дар бораи марг ва эҳёи Худ эълон мекунад.

21. Аз ҳамон вақт Исо ба фаҳмондан ба шогирдони Худ оғоз намуд, ки Ӯ бояд ба Уршалим равад ва аз дасти пирон, ва саркоҳинон ва китобдонон бисёр азоб кашад, ва кушта шавад, ва пас аз се рӯз эҳё шавад.

22. Ва Петрус Ӯро ба як сӯ бурда, ба эътироз кардан шурӯъ намуд: «Ҳошо Туро, эй Худованд! Ин ба Ту ҳаргиз руй нахоҳад дод!»

23. Аммо Ӯ баргашта ба Петрус гуфт: «Эй шайтон, аз Ман дур шав! Ту васвасакоре барои Ман ҳастӣ, зеро ту на дар бораи амру наҳйи Худо, балки аз чизҳои инсонӣ андеша мекунӣ».

24. Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд;

25. Зеро ҳар кӣ чони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ чони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро пайдо мекунад;

26. Ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад ва ба чони худ зиён расонад? Ё ки одамизод ба ивази чони худ чӣ фидияе медиҳад?

27. Зеро ки Писари Одам дар чалоли Падари Худ бо фариштагони Худ хоҳад омад, ва он вақт ба ҳар кас мувофиқи корҳоаш подош хоҳад дод.

*Дигаргун шудани Худованд.
Симои Малакуте ки меояд.*

28. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз истодагон дар ин ҷо баъзе ҳастанд, ки то Писари Одамро, ки дар Малакути Худ меояд, набинанд, зоиқаи маргро нахоҳанд чашид».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

1. Баъд аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва бародари вай Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард,

2. Ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд: чеҳрааш чун офтоб дурахшид, ва либосаш чун нур сафед гардид.

3. Ва инак, Мусо ва Илёс ба онҳо намоён шуданд, ки бо Ё гуфтугӯ мекарданд.

4. Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Худовандо! Дар ин ҷо будани мо некӯст; агар хоҳӣ, дар ин ҷо се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Илёс».

5. Ҳанӯз вай суҳан мегуфт ва инак абри дурахшандае бар онҳо соя андохт; ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Ёст; Ёро бишнавед».

6. Чун шогирдон инро шуниданд, рӯй ба замин афтоданд ва бисёр тарсиданд.

7. Лекин Исо наздик омада, ба онҳо даст расонд ва гуфт: «Барҳезед ва ҳаросон нашавед».

8. Ва онҳо чашмони худро кушода, чуз Исо касеро надиданд.

9. Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуда, гуфт: «То Писари Одам аз мурдагон эҳё нашавад, ин рӯъёро ба касе нагӯед».

10. Ва шогирдонаш аз Ё пурсиданд: «Чаро китобдонон мегӯянд, ки Илёс бояд аввал биёяд?»

11. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Дуруст аст, ки Илёс бояд аввал биёяд ва ҳама чизро соз кунад;

12. Лекин ба шумо мегӯям, ки Илёс аллакай омад, ва онҳо вайро нашинохтанд, ва бо вай он чи хостанд, карданд; Писари Одам низ аз дасти онҳо уқубат хоҳад кашид».
13. Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ў дар бораи Яҳёи Таъмиддиханда ба онҳо сухан мегуфт.

Шифо ёфтани девона.

14. Чун онҳо назди мардум омаданд, марде пеш омада, назди Ў зону зад,
15. Ва гуфт: «Худовандо! Ба писари ман марҳамат кун; вай масрӯъ аст ва сахт азият мекашад, зеро ки худро дам ба дам дар оташ меандозад ва дам ба дам дар об;
16. Вайро ба шогирдони Ту овардам, онҳо шифо дода натавонистанд».
17. Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимон ва качрафтор! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Вайро ин ҷо назди Ман биёред».
18. Ва Исо ба вай амр фармуд; ва дев аз вай берун рафт; ва он писар дарҳол шифо ёфт.
19. Шогирдонаш назди Исо омада, ба танҳой аз Ў пурсиданд: «Чаро мо онро берун карда натавонистем?»
20. Исо ба онҳо гуфт: «Ба сабаби беимонии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ба андозаи донаи хардале имон дошта бошед ва ба ин кӯҳ бигӯед: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун", он кӯч хоҳад кард; ва ҳеч чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд;
21. Лекин ин чинс фақат ба воситаи дуо ва рӯза берун меравад».

Исо аз нав дар бораи марг ва эҳёи Худ эълон мекунад.

22. Вақте ки онҳо дар Чалил мегаштанд, Исо ба онҳо гуфт: «Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд,
23. Ва Ўро хоҳанд кушт, ва дар рӯзи сеюм эҳё хоҳад шуд». Ва онҳо бисёр ғамгин шуданд.

Хироч барои маъбад.

24. Чун онҳо ба Кафарнаҳум расиданд, чамъкунандагони дудирҳам назди Петрус омада, гуфтанд: «Оё Устои шумо дудирҳамро намедиҳад?»

25. Гуфт: «Оре». Ва чун ба хона даромад, пеш аз он ки чизе бигӯяд, Исо ба вай гуфт: «Эй Шимъун, фикри ту чист? Подшоҳони ҷаҳон боч ва хироч аз кихо мегиранд? Аз фарзандони худ ё аз бегонагон?»

26. Петрус ба Ӯ гуфт: «Аз бегонагон». Исо ба вай гуфт: «Пас фарзандон озоданд;

27. Лекин барои он ки онҳоро ба васваса наандозем, ба соҳили баҳр рафта, қалмоқе биандоз, ва аввалин моҳиро, ки банд шуд, бигир; ва даҳонашро кушода, истатир хоҳӣ ёфт; онро гирифта, барои Ман ва барои худат ба онҳо бидех».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Исо иззатталабии шогирдонро маззамат мекунад.

1. Дар он соат шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Дар Малакути Осмон кист бузургтар?»

2. Исо кӯдакero чеғ зада, дар миёни онҳо ба по гузошт,

3. Ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ручӯъ накунед ва монанди кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон нахоҳед даромад.

4. Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурӯтан созад, дар Малакути Осмон бузургтар аст;

5. Ва ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдаконро ба номи Ман қабул кунад, вай Маро қабул мекунад;

6. Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее бар гарданаш овехта, вайро дар қаъри баҳр ғарқ кунанд.

Муборица ба муқобили васвасаҳо.

7. Вой бар ҳоли ҷаҳон ба сабаби васвасаҳо, зеро ки вуқӯи васвасаҳо ногузир аст; лекин вой бар ҳоли касе ки сабаби васвасаҳо гардад.

8. Пас, агар дастат ё поят туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур андоз; барои ту беҳтар аст, ки ланг ва ё шал шуда ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду даст ва бо ду по дар оташи ҷовидонӣ андохта шавӣ;

9. Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур андоз; барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду чашм дар оташи дӯзах андохта шавӣ.

Гӯсфанди гумшуда. Худованд ҷустуҷӯ менамояд.

10. Зинҳор, ҳеч яке аз ин тифлонро хор нашуморед; зеро ба шумо мегӯям ки фариштаҳои онҳо дар осмон ҳамеша рӯи Падари Маро, ки дар осмон аст, мебинанд.

11. Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшударо наҷот диҳад.

12. Фикри шумо чист? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад, ва яке аз онҳо гум шавад, оё вай наваду нӯхро дар кӯҳсор гузошта, ба ҷустуҷӯи он як гумшуда намеравад?

13. Ва агар иттифоқан онро ёбад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, барои он бештар шодӣ мекунад аз он наваду нӯҳ, ки гум нашудаанд.

14. Ба ҳамин тариқ, иродаи Падари шумо, ки дар осмон аст, ин нест, ки яке аз ин тифлон нобуд шавад.

Тартиб дар калисои оянда.

Дуои умумӣ.

15. Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, рафта байни худат ва ӯ ба танҳои гуноҳашро фаҳмон: агар ба сухани ту гӯш диҳад, бародари худро дарёфтӣ;

16. Ва агар гӯш надихад, як ё ду каси дигарро ҳамроҳи худ бигир, то ки аз забони ду ё се шоҳид ҳар сухан тасдиқ шавад.

17. Ва агар ба онҳо гӯш надихад, ба калисо бигӯ; ва агар ба калисо низ гӯш надихад, бигзор ӯ барои ту чун халқҳо ва ё чун бочгир бошад.

18. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо бар замин бандед, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи бар замин кушоед, дар осмон кушода хоҳад шуд.

19. Ҷамчунин ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар ду нафар аз шумо бар замин дар бораи талабидани ҳар чиз муттафиқ шаванд, аз тарафи Падари Ман, ки дар осмон аст, ба онҳо бахшида хоҳад шуд.

20. Зеро дар ҷое ки ду ё се кас ба номи Ман ҷамъ шаванд, Ман дар миёни онҳо ҳастам».

Муҳаббат афв менамояд.

Масал дар бораи хоҷаи раҳмдил ва хизматгори бераҳм.

21. Он гоҳ Петрус назди ӯ омада, гуфт: «Худовандо! Чанд бор ба бародари худ, ки нисбат ба ман гуноҳ карда бошад, авф намоям? Оё то ҳафт бор?»

22. Исо ба вай гуфт: «Ба ту намегӯям: "То ҳафт бор", балки то ҳафтод карат ҳафтод бор.

23. Аз ин рӯ Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки мехост бо ғуломони худ ҳисобӣ кунад.

24. Вақте ки ба ҳисобӣ шурӯъ намуд, якеро назди вай оварданд, ки даҳ ҳазор талант аз вай қарз дошт.

25. Чун чизе барои адои қарз надошт, хоҷааш амр фармуд, ки худаш, занаш, фарзандонаш ва ҳамаи дороияшро фурӯхта, қарзашро адо кунанд.

26. Ғулом рӯй ба замин ниҳода, ба вай сачда бурд ва гуфт: "Эй хоҷа! Ба ман мӯҳлат деҳ, ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард".

27. Ва хоҷаи он ғулом, раҳмаш омада, вайро ҷавоб дод ва қарзашро ба вай бахшид.

28. Лекин чун он ғулом берун рафт, яке аз рафиқони худро ёфт, ки аз ӯ сад динор қарздор буд; вайро саҳт дошта ва гулӯяшро фишурда, гуфт: "Он қарзатро ба ман адо кун".

29. Он рафиқаш ба пойҳои ӯ афтада ва илтимос намуда, гуфт: "Ба ман мӯҳлат деҳ, ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард".

30. Аммо ӯ розӣ нашуд, балки рафта, вайро дар зиндон андохт, то ки қарзашро адо кунад.

31. Чун рафиқонаш ин воқеаро диданд, бисёр ғамгин шуданд ва назди хоҷаи худ омада, ҳар он чи рӯй дода буд, ба вай нақл карданд.

32. Он гоҳ хоҷаашон ӯро назди худ даъват намуда, гуфт: "Эй ғуломи шарир! Тамоми қарзатро ман ба ту бахшидам, зеро ки ту аз ман илтимос кардӣ;

33. Оё туро низ лозим набуд, ки ба рафиқи худ раҳм кунӣ, чунон ки ман ба ту раҳм кардам?"

34. Ва хоҷааш ба хашм омада, ӯро ба шиканчакунандагон супурд, то тамоми қарзашро адо кунад.

35. Ҳамин тавр Падари Ман, ки дар осмон аст, бо шумо низ амал хоҳад кард, агар ҳар яке аз шумо гуноҳҳои бародари худро аз самими қалб авф накунад».

БОБИ НУЗДАҲУМ

1. Вақте ки Исо ин суҳанонро ба анҷом расонд, аз Ҷалил баромада, ба он сӯи Урдун, ба худуди Яҳудия омад.

2. Мардуми бисёре аз ақиби Ё омаданд, ва Ё онҳоро шифо дод.

Исо дар бораи талоқ.

3. Ва фарисиён наздик омада ва Ёро озмуданӣ шуда, гуфтанд: «Оё чоиз аст, ки мард зани худро бо ҳар сабаб талоқ диҳад?»

4. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё нахондаед, ки Офаридгор дар ибтидо онҳоро марду зан офарид?»

5. Ва гуфт: "Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад, ва ҳарду як тан мешаванд",

6. Ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд. Пас, он чиро, ки Худо бо ҳам пайваستاаст, одам набояд ҷудо кунад».

7. Ба Ё гуфтанд: «Пас чаро Мусо амр фармудааст, ки мард талоқномае дода, аз зан ҷудо шавад?»

8. Ба онҳо гуфт: «Ба сабаби дилсахтии шумо Мусо ба шумо иҷозат додааст, ки занони худро талоқ диҳед; лекин дар ибтидо чунин набуд;

9. Аммо Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ зани худро, ба ҷуз сабаби зино, талоқ диҳад ва дигареро никоҳ кунад, зино карда бошад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад.

10. Шогирдонаш ба Ё гуфтанд: «Агар аҳволи мард бо занаш чунин бошад, зан нагирифта беҳтар аст".

11. Ба онҳо гуфт: «На ҳама метавонанд ин суҳанро қабул кунанд, балки танҳо касоне ки ба онҳо ато шудааст;

12. Зеро ахтаҳое ҳастанд, ки аз шиками модар чунин таваллуд шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки аз дасти одамон ахта шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки ба хотири Малакути Осмон худро ахта кардаанд. Ҳар кӣ қабул карда метавонад, қабул кунад».

Исо кӯдаконро меназирад ва дуо мекунад.

13. Дар ин вақт кӯдаконро назди Ё оварданд, то ки дастҳои Худо бар онҳо ниҳода, дуо кунад; лекин шогирдон ба онҳо монев шуданд.

14. Исо гуфт: «Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монев нашавед, зеро Малакути Осмон ба чунин касон тааллуқ дорад».

15. Ва дастҳои Худо бар онҳо ниҳода, аз он ҷо равона шуд.

Исо ва ҷавони сарватдор.

16. Ва инак, яке назди Ё омада, гуфт: «Эй Устоди Некӯ! Чӣ кори нек кунам, то ки ҳаёти ҷовидонӣ ёбам?»

17. Ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеч кас некӯ нест, ҷуз Худои ягона. Лекин агар меҳохӣ дохили ҳаёт шавӣ, аҳкомро нигоҳ дор».

18. Ба Ё гуфт: «Қадам аҳкомро?» Исо гуфт: «Қатл нақун; зино нақун; дуздӣ нақун; шаҳодати бардурӯғ нақун»;

19. Падару модаратро иззат намо; ва ёри худо мисли худ дӯст бидор».

20. Ҷавон ба Ё гуфт: «Ҳамаи инро ман аз кӯдаки нигоҳ доштаам; дигар чӣ камбудӣ дорам?»

21. Исо ба вай гуфт: «Агар хоҳӣ комил шавӣ, рафта, ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ; ва дар осмон ганҷе хоҳӣ ёфт; ва омада Маро пайравӣ кун».

22. Чун ҷавон ин суханонро шунид, ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисёр дошт.

23. Ва Исо ба шогирдони Худ гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба Малакути Осмон даромадани сарватдор душвор аст;

24. Ва боз ба шумо мегӯям: аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

25. Чун шогирдон инро шуниданд, бағоят дар ҳайрат шуда, гуфтанд: «Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?»

26. Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Мукофоти ҳаввориён.

27. Он гоҳ Петрус дар ҷавоби ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ кардем; подоши мо чӣ хоҳад буд?»

28. Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, шумо, ки Маро пайравӣ намудаед, дар умри дубора, вақте ки Писари Одам бар тахти ҷалоли Худ биншинад, шумо низ бар дувоздаҳ тахт нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ хоҳед кард;

29. Ва ҳар кӣ аз баҳри номи Ман хонаҳо, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро тарк кунад, сад чандон хоҳад ёфт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд;

30. Лекин басо аввалин, ки охириин хоҳанд шуд, ва охириин – аввалин».

БОБИ БИСТУМ

Масал дар бораи коргарони тоқзор.

1. «Зеро Малакути Осмон монанди соҳиби хонаест, ки бомдодон берун рафт, то ки барои тоқзори худ коргарон киро кунад,

2. Ва бо коргарон рӯзе як динорӣ паймон карда, онҳоро ба тоқзори худ фиристонд».

3. Ва қариби соати сеюм берун рафта, дигаронро дид, ки дар бозор бекор истодаанд,

4. Ва ба онҳо гуфт: "Шумо низ ба тоқзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо хоҳам дод". Ва онҳо рафтанд.

5. Боз қариби соатҳои шашум в нӯҳум берун рафта, ҳамчунин кард.

6. Ва қариби соати ёздаҳум берун рафта, дигаронро дид, ки бекор истодаанд, ва ба онҳо гуфт: "Барои чӣ шумо тамоми рӯз дар ин ҷо бекор истодаед?"

7. Ба вай гуфтанд: "Касе моро киро накард". Ба онҳо гуфт: "Шумо низ ба тоқзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо хоҳам дод".

8. Чун шом расид, соҳиби тоқзор ба амалдори худ гуфт: "Коргаронро ҷеғ зада, муздашонро аз аввалин то охириин бидеҳ".

9. Онҳое ки қариби соати ёздаҳум омада буданд, ҳар яке диноре гирифтанд.

10. Онҳое ки аввалин шуда омада буданд, ҳаёл карданд, ки бештар хоҳанд гирифт; лекин онҳо низ ҳар яке диноре гирифтанд;

11. Ва чун гирифтанд, аз соҳиби хона шикоят карда,
 12. Гуфтанд: "Ин охиромадагон як соат кор карданд, ва ту онҳоро бо мо, ки саҳтӣ ва гармии рӯзро аз сар гузаронидем, баробар донистӣ".
 13. Лекин вай дар ҷавоби яке аз онҳо гуфт: "Эй рафиқ! Туро озор надодаам; оё ту ба як динор бо ман паймон накардӣ?
 14. Музди худро гирифта, рав; мехоҳам ба ин охирин мисли ту диҳам;
 15. Оё ҳақ надорам, ки бо чизи худ он чи хоҳам, бикунам? Оё аз он ки ман некдил ҳастам, ту ҳасад мебарӣ?"
 16. Ба ин тариқа охиринҳо аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо – охирин; зеро ки даъватшудагон бисёранд, аммо баргузидагон – кам».

Исо боз барои марг ва эҳёи Худ эълон мекунад.

17. Ва ҳангоме ки ба Уршалим мерафтанд, Исо дар аснои роҳ дувоздаҳ шогирдашро танҳо назди Худ хонда, ба онҳо гуфт:
 18. «Инак, мо сӯи Уршалим меравем, ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ёро ба марг маҳкум хоҳанд кард;
 19. Ва Ёро ба дасти ғайрияҳудиён таслим хоҳанд кард, то ки тамасхур намоянд, тозиёна зананд ва маслӯб кунанд; ва дар рӯзи сеюм эҳё хоҳад шуд».

Хоҳиши иззатталабонаи Саломия дар бораи писаронаш.

20. Он гоҳ модари писарони Забдой бо ду писарони худ назди Ё омада ва сачда бурда, аз Ё чизе илтимос кард.
 21. Исо ба вай гуфт: «Чӣ хоҳиш дорӣ?» Гуфт: «Бифармо, ки ду писари ман дар Малакути Ту яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат биншинанд».
 22. Исо дар ҷавоб гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чӣ мехоҳед; оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, бинӯшед ва он таъмидеро, ки Ман меёбам, биёбед?» Ба Ё гуфтанд: «Метавонем».
 23. Ба онҳо гуфт: «Косаи Маро хоҳед нӯшид, ва таъмидеро, ки Ман меёбам, хоҳед ёфт; лекин имконияти дар тарафи чапу рости Ман нишастан дар дасти Ман нест, ки бидиҳам; ҷуз онҳое ки барояшон аз ҷониби Падари Ман муҳайё шуда бошад».

24. Ва он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз он ду бародар норозӣ шуданд.

25. Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда, гуфт: «Шумо медонед, ки мирони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва акобирашон бар онҳо фармонраво мешаванд;

26. Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад.

27. Ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо нахустин бошад, ғуломи шумо шавад;

28. Чунки Писари Одам на барои он омад, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худо барои фидияи бисёр касон бидиҳад».

Шифо ёфтани ду кӯр дар наздикии Ерихӯ.

29. Ва ҳангоме ки онҳо аз Ерихӯ мебароманд, мардуми бисёре аз ақиби Ӯ мерафтанд.

30. Ва инак, ду кӯр, ки дар канори роҳ нишаста буданд, гузаштани Исоро шунида, фарёдкунон гуфтанд: «Эй Худованд, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

31. Мардум онҳоро ба хомӯш шудан водор мекарданд, лекин онҳо боз ҳам бештар фарёд мезаданд: «Эй Худованд, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

32. Исо истода, онҳоро назди Худ хонд ва гуфт: «Чӣ мехоҳед, ки барои шумо бикунам?»

33. Ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! Мехоҳем чашмони мо кушода шаванд».

34. Пас Исо ба онҳо раҳм карда, чашмҳои онро ламс намуд; ва дарҳол бино гашта, аз ақиби Ӯ равона шуданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ба Уршалим ворид шудани Исо.

1. Чун ба Уршалим наздик шуда, ба Байт-Фочии назди кӯҳи Зайтун расиданд, Исо ду шогирди Худо фиристода,

2. Ба онҳо гуфт: «Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед; ва дарҳол модахареро баста хоҳед ёфт, ки курааш назди вай аст; онҳоро воз карда, назди Ман биёред;
3. Ва агар касе ба шумо ҳарфе занад, бигӯед, ки Худованд ба инҳо эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онҳоро хоҳад фиристод».
4. Ин ҳама рӯй дод, то ба амал ояд сухане ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст:
5. "Ба духтари Сион бигӯед: «Инак Подшоҳи ту бар харе, бар курраи бачаи модахаре савор шуда, бо фурӯтанӣ назди ту меояд»".
6. Шогирдон рафтанд ва он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд:
7. Модахар ва курраро оварда, чомаҳои худро бар онҳо афканданд, ва Ӯ бар онҳо савор шуд.
8. Мардуми бисёре чомаҳои худро бар роҳ густурда, ва дигарон шоҳаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ густурданд;
9. Ва мардуме ки аз пеш ва аз пас равона буданд, хитоб мекарданд: «Хӯшаъно ба Писари Довуд! Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд! Хӯшаъно дар арши аъло!»
10. Ва ҳангоме ки Ӯ ба Уршалим ворид шуд, тамоми аҳли шаҳр ба ошӯб омада, мегуфтанд: «Ин кист?»
11. Мардум мегуфтанд: «Ин аст Исои Пайғамбар аз Носираи Ҷалил».

Исо бори дуюм маъбадро пок мекунад.

12. Ва Исо ба маъбади Худо даромада, ҳамаи онҳое ки дар маъбад харидуфурӯш мекарданд, пеш кард, мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа кард.
13. Ва ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст, ки "хонаи Ман хонаи парастии номида хоҳад шуд"; аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед».
14. Дар маъбад назди Ӯ кӯрон ва лангон омаданд, ва Ӯ онҳоро шифо дод.
15. Чун саркоҳинон ва китобдонон диданд, ки Ӯ мӯъҷизаҳоро ба амал овард, ва кӯдакон дар маъбад "хӯшаъно ба Писари Довуд!" гӯён хитоб мекарданд, хашмгин шуданд,

16. Ва ба Ё гуфтанд: «Оё Ту мешунавӣ, ки онҳо чӣ мегӯянд?» Исо ба онҳо гуфт: «Оре! Магар нахондаед: "Аз даҳони кӯдакон ва ширмакон ҳамдро ба вучуд овардаӣ"?»

17. Ва онҳоро тарк карда, аз шаҳр сӯи Байт-Ҷинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Дарахти анҷири хушкшуда.

18. Бомдодон, вақте ки ба шаҳр бармегашт, гурусна монд;

19. Дар сари роҳ дарахти анҷире дида, назди он рафт ва ҷуз баргҳо, чизе бар он наёфта, ба он гуфт: «Пас аз ин то абад мевае аз ту нарӯяд». Ва ҳамон дам дарахти анҷир хушк шуд.

20. Шогирдон инро дида, дар таачҷуб монданд ва гуфтанд: «Чӣ гуна ин дарахти анҷир даррав хушк шуд?»

21. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имон дошта бошед ва шубҳа накунед, на танҳо онро, ки ба дарахти анҷир рӯй дод, ба амал хоҳед овард, балки агар ба ин кӯҳ гӯед, ки "бархоста, худро ба баҳр афкан", – чунин хоҳад шуд;

22. Ва ҳар он чи дар дуо бо имон талаб кунед, хоҳед ёфт».

Масъалаи қудрати Исо.

23. Ва хангоме ки ба маъбад омада таълим меод, саркоҳинон ва пирони қавм назди Ё омада, гуфтанд: «Бо кадом қудрат ин корҳоро мекунӣ? Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст?»

24. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам; агар шумо онро ба Ман гӯед, Ман ҳам ба шумо хоҳам гуфт, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам;

25. Таъмиди Яҳё аз кучо буд: аз осмон ё аз инсон?» Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: «Агар гӯем, ки "аз осмон буд", Ё бигӯяд: "Пас чаро ба вай имон наовардед?"

26. Ва агар гӯем, ки "аз инсон буд" – мардум метарсем, зеро ки ҳама Яҳёро пайғамбар медонанд».

27. Ва дар ҷавоби Исо гуфтанд: «Намедонем». Ё низ ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».

Масал дар бораи ду писар.

28. Лекин фикри шумо чист? Марде ду писар дошт; ва назди нахустин омада гуфт: "Писарам! Имрӯз ба тоқзори ман рафта кор кун".

29. Дар ҷавоб гуфт "Намехоҳам"; аммо баъд пушаймон шуд ва рафт.

30. Назди дигаре омада, ҳамон гапро гуфт. Вай дар ҷавоб гуфт: «Меравам, хоҷа»; ва нарафт.

31. Кадом як аз ин ду нафар хоҳиши падарро ба ҷо овард?» Ба ӯ гуфтанд: «Нахустин». Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки боҷгирон ва ғоҳишагон пеш аз шумо ба Малакути Худо дохил хоҳанд шуд;

32. Зеро ки Яҳё назди шумо бо роҳи адолат омад, ва шумо ба ӯ имон наовардед, лекин боҷгирон ва ғоҳишагон ба ӯ имон оварданд; ва шумо, инро дида, баъд аз он ҳам тавба накардед, то ки ба ӯ имон оваред.

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

33. Масали дигаре бишнавед. Соҳиби хонае буд, ки тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште дар он сохт, бурҷе барпо кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт.

34. Чун мавсими мева расид, хизматгори худро назди тоқдорон фиристод, то ки меваи худро бигирад;

35. Лекин тоқдорон хизматгори ӯро гирифта, баъзеро заданд, баъзеро куштанд ва баъзеро сангборон карданд.

36. Боз ӯ хизматгори дигарро фиристод, ки аз пештара зиёдтар буданд; ба онҳо низ ҳамон тавр амал карданд.

37. Дар охир писари худро назди онҳо фиристода, гуфт: "Аз писарам шарм хоҳанд дошт".

38. Лекин тоқдорон чун писарро диданд, ба якдигар гуфтанд: "Ин ворис аст; биед, вайро бикӯшем ва соҳиби мерос шавем".

39. Ва ӯро гирифта, аз тоқзор берун бароварданд ва куштанд.

40. Пас, чун соҳиби тоқзор ояд, ба он тоқдорон чӣ хоҳад кард?»

41. Ба ӯ гуфтанд: «Он бадкоронро ба марги шадид маҳкум карда, тоқзорро ба тоқдори дигаре хоҳад супурд, ки меваро дар мавсимаш ба ӯ диҳанд».

42. Исо ба онҳо гуфт: «Магар ин Навиштаро ҳаргиз нахондаед: "Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид: ин аз чониби Худованд шуд ва дар назари мо хайратангез аст"»?

43. Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки Малакути Худо аз шумо гирифта, ба халқе дода хоҳад шуд, ки меваи онро биёрад;

44. Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, пора-пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро мачақ кунад,

45. Саркоҳинон ва фарисиён масалҳои Ӯро шунида, донистанд, ки Ӯ дар бораи онҳо сухан меронад,

46. Ва хостанд Ӯро дастгир кунанд; лекин аз мардум тарсиданд, чунки Ӯро пайғамбар медонистанд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Масал дар бораи тӯи арӯсӣ дар хонаи подшоҳ.

1. Ва Исо суханашро бо масалҳо давом дода, ба онҳо гуфт:

2. Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки барои писари худ тӯи арӯсӣ барпо кард,

3. Ва ғуломони худро фиристод, то ки даъватшудагонро ба тӯи арӯсӣ бохонанд; лекин онҳо нахостанд биёянд.

4. Боз ғуломони дигарро фиристод ва гуфт: "Ба даъватшудагон бигӯед, ки «инак, дастурхони худро орастаам, говҳо ва бўрдоқиҳои ман сар бурида шудаанд, ва ҳама чиз тайёр аст; ба тӯи арӯсӣ биёед»".

5. Лекин онҳо безътиной карда, яке ба киштзори худ ва дигаре ба тиҷоратхонаи худ рафтанд;

6. Ва баъзеи дигарон ғуломони ӯро гирифта, ҳақорат доданд ва куштанд.

7. Подшоҳ, чун шунид, хашмгин шуд ва аскарони худро фиристода, он қотилонро маҳв намуд ва шаҳрашонро оташ дода сӯзонд.

8. Он гоҳ ба ғуломони худ гуфт: "Тӯӣ тайёр аст, лекин даъватшудагон сазовори он набуданд;

9. Пас, ба сари гузар бароед ва ҳар киро биёбед, ба тӯи арӯсӣ даъват кунед".

10. Ва ғуломон ба сари роҳ баромада, ҳар киро ёфтанд, хоҳ нек буд хоҳ бад, чамъ карданд; ва тӯйхона аз меҳмонон пур шуд.

11. Подшоҳ барои дидани аҳли маҷлис даромада, шахсеро дид, ки чомаи тӯёна дар бар надорад,
12. Ва ба вай гуфт: "Эй рафиқ, чӣ тавр ба ин чо даромадӣ, дар ҳолате ки чомаи тӯёна дар бар надорӣ?" Лекин вай хомӯш монд.
13. Подшоҳ ба ходимони худ гуфт: "Дасту пои вайро баста, ба зулмоти берун бароварда партоед: дар он чо гирия ва ғичирроси дандон хоҳад буд".
14. Зеро ки даъватшудагон бисёранд, аммо баргузидагон – кам».

Ҷавоби Исо ба ҳиродиён.

15. Он вақт фарисиён рафта, машварат карданд, ки чӣ тавр Ӯро аз суханаш афтонанд.
16. Ва шогидони худро бо ҳиродиён назди Ӯ фиристода, гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯй ҳастӣ ва роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ ва аз касе парвоя надорӣ, зеро ҳеҷ рӯбинӣ намекунӣ;
17. Пас ба мо бигӯ, ки фикри Ту чист? Оё ба қайсар чизя додан чоиз аст, ё не?
18. Аммо Исо макри онҳоро дарёфта, гуфт: «Эй риёкорон, чаро Маро меозмояд?»
19. Сиккаи чизяро ба Ман нишон диҳед». Онҳо ба Ӯ диноре оварданд.
20. Ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва рақам аз они кист?»
21. Ба Ӯ гуфтанд: «Аз они қайсар». Ба онҳо гуфт: «Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост – ба Худо».
22. Чун инро шуниданд, дар ҳайрат монданд ва Ӯро гузошта, рафтанд.

Дар бораи эҳёи мурдагон.

23. Ҳамон рӯз саддуқиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ӯ омада пурсиданд:
24. «Эй Устод! Мусо гуфтааст: "Агар касе бимирад ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад".
25. Назди мо ҳафт бародар буданд: яке зан гирифта, мурд ва чун фарзанд надошт, занашро ба бародари худ гузошт;
26. Ҳамчунин дуоҷум ва сеюм, то ҳафтум;

27. Бад аз ҳама зан низ мурд.
28. Пас, дар эҳёи мурдагон вай зани кадоме аз он ҳафт нафар хоҳад буд? Зеро ки ҳама вайро ба занӣ гирифта буданд».
29. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо гумроҳ ҳастед, аз он рӯ ки на Навиштаҳоро медонед, ва на қудрати Худоро;
30. Зеро ки дар эҳёи мурдагон на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагони Худо дар осмон мебошанд.
31. Аммо дар бораи эҳёи мурдагон оё суханеро, ки Худо ба шумо гуфтааст, нахондаед:
32. "Ман Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб"? Худо на Худои мурдагон аст, балки Худои зиндагон».
33. Ва мардум шунида, аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд.

Ҳукми муҳимтарин.

34. Аммо чун фарисиён шуниданд, ки Ӯ даҳони саддуқиёнро бастааст, бо ҳам чамъ омаданд.
35. Ва яке аз онҳо ки шариятдон буд, Ӯро озмуданӣ шуда, чунин савол дод:
36. «Эй Устод! Кадом ҳукм дар шарият бузургтар аст?»
37. Исо ба вай гуфт: «"Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор".
38. Ҳамин аст ҳукми аввалин ва бузургтарин;
39. Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".
40. Ба ин ду ҳукм тамоми Таврот ва суҳафи пайғамбарон асос ёфтааст.

Исо – писар ва Худованди Довуд.

41. Ҳангоме ки фарисиён бо ҳам чамъ омаданд, Исо ба онҳо саволе дода,
42. Гуфт: «Дар бораи Масеҳ чӣ фикр доред? Ӯ писари кист?» Ба Ӯ гуфтанд: «Писари Довуд».
43. Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ тавр Довуд, аз рӯи илҳом, Ӯро Худованд хонда, чунин мегӯяд:
44. "Худованд ба Худованди ман гуфт: «Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пои Ту андозам»"?

45. Модоме ки Довуд Ёро Худованд мехонад, чӣ сон Ё писари вай будааст?

46. Ва ҳеҷ кас дар ҷавоби Ё сухане гуфта натавонист; ва пас аз он рӯз касе ҷуръат накард, ки аз Ё чизе пурсад.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Риёкориш китобдонон ва фарисиён.

1. Он гоҳ Исо ба мардум ва ба шогирдони Худ хитоб кард
2. Ва гуфт: «Китобдонон ва фарисиён бар курсии Мусо нишастаанд;
3. Пас, он чи ба шумо гӯянд, ба ҷо оваред ва риоя кунед; лекин аз рӯи корҳои онҳо рафтор накунад, зеро ки мегӯянд ва намекунанд;
4. Борҳои гарон ва душворро баста, бар дӯши мардум мегузоранд, лекин худашон намехоҳанд онҳоро ҳатто бо як ангушт ҳаракат диҳанд;
5. Ҳамаи корҳои худро барои он мекунанд, ки ба мардум нишон диҳанд: дуо-қуттичаҳои худро васеътар мекунанд ва пӯпакҳои ридоҳои худро калонтар месозанд;
6. Ва дӯст медоранд, ки дар зиёфатҳо болонишин бошанд ва дар курсиҳои аввали куништҳо ҷойгир шаванд,
7. Ва дар кӯчаю бозорҳо мардум ба онҳо таъзим кунанд ва онҳоро "Устод! Устод!" гӯянд.
8. Лекин шумо набояд устод хонда шавед, зеро ки устоди шумо якест, яъне Масеҳ аст, ва ҳамаи шумо бародаронед;
9. Ва ҳеҷ касро дар замин падари худ нахонед, зеро ки Падари шумо якест, ки дар осмон аст;
10. Ва набояд роҳнамо хонда шавед, зеро ки Роҳнамои шумо якест, яъне Масеҳ аст.
11. Бузургтарини шумо хизматгори шумо бошад:
12. Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад; ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарафроз гардад.

Исо ба китобдонон ва фарисиён «вой бар ҳоли шумо» мегӯяд.

13. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки Малакути Осмонро ба рӯи мардум мебандед; зеро ки худатон намедароед ва ба онҳое ки даромадан мехоҳанд монё мешавед.
14. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки хонаҳои бевазенонро фурӯ мебаред ва дуоро риёкорона тӯл медихед: ба ин сабаб сахттар маҳкум хоҳед шуд.
15. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки баҳр ва хушкиро давр мезанед, то якеро ба дини худ гардонед; ва ҳангоме ки ин ба шумо муяссар шавад, вайро ду баробар аз худатон зиёдтар писари дӯзах мегардонед.
16. Вой бар ҳоли шумо, эй пешвоёни кӯр, ки мегӯед: "Ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ҳеч гап не; лекин ҳар кӣ ба тиллои маъбад қасам хӯрад, ӯҳдадор хоҳад буд".
17. Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: тилло ё маъбад, ки тиллоро тақдис мекунад?
18. Ҳамчунин мегӯед: "Ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ҳеч гап не; лекин ҳар кӣ ба қурбоние ки бар он аст, қасам хӯрад, ӯҳдадор хоҳад буд".
19. Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: қубонӣ ё қурбонгоҳ, ки қурбониро тақдис мекунад?
20. Пас, ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ба он ва ба ҳар чи бар он аст, қасам хӯрда бошад.
21. Ва ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ба он ва ба ӯ, ки сокини он аст, қасам хӯрда бошад.
22. Ва ҳар кӣ ба осмон қасам хӯрад, ба тахти Худо ва ба ӯ, ки бар он нишастааст, қасам хӯрда бошад.
23. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки аз наъно, бодиён ва зира урш медихед, лекин бузургтарин аҳкоми шариат, яъне доварӣ, марҳамат ва имонро тарк кардаед; мебоист онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед.
24. Эй пешвоёни кӯр, ки пашшаро софӣ карда шутурро фурӯ мебаред!
25. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки беруни пиёла ва табақро тоза мекунед, дар сурате ки даруни онҳо аз дуздӣ ва ифроткорӣ пур аст.
26. Эй фарисии кӯр! Аввал даруни пиёла ва табақро тоза кун, то ки беруни он низ тоза бошад.

27. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиён, ки ба қабрҳои сафед карда шуда монанд мебошед, ки аз берун зебо менамоянд, лекин дарунашон аз устухонҳои мурдагон ва ҳар хел начосат пур аст;
28. Ҳамчунин шумо низ ба зоҳир ба назари мардум одил менамояд, лекин дар ботин аз риёкорӣ ва шарорат пур ҳастед.
29. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки мақбараҳои пайғамбаронро бино мекунад ва биноҳои ёдгории одилонро зинат медиҳед,
30. Ва мегӯед: "Агар дар замони падарони худ мебудем, дар рехтани хуни пайғамбарон бо онҳо шарик намешудем".
31. Ба ҳамин тариқ худатон бар зидди худ шаҳодат медиҳед, ки фарзандони қотилони пайғамбарон ҳастед;
32. Пас, шумо ҳам зарфи падарони худро лабрез кунед.
33. Эй морон ва афъизадагон! Аз маҳкумияти дӯзах чӣ тавр гурехта метавонед?
34. Бинобар ин, инак, Ман назди шумо пайғамбарон ва ҳукамо ва китобдононро мефиристам; ва шумо баъзеро хоҳед кушт ва баъзеро маслуб хоҳед кард, ва баъзеро дар куништҳои худ тозиёна зада, аз шахр ба шахре хоҳед ронд;
35. То тамоми хуни одилон, ки бар замин рехта шуд, бар сари шумо фурӯд ояд, аз хуни Ҳобили одил то хуни Закарё ибни Бакарё, ки вайро шумо дар миёни маъбад ва қурбонгоҳ куштед.
36. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин ҳама бар сари ин насл хоҳад омад.

Маҳзуни Исо дар бораи Уршалим.

37. Эй Уршалим, Уршалим, ки пайғамбаронро мекушӣ ва онҳоеро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро чамъ кунам, монанди мокиёне ки чӯчаҳои худро зери болаш чамъ мекунад, ва шумо нахостед!
38. Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад.
39. Зеро ба шумо мегӯям: аз ин пас Маро нахоҳед дид, то даме ки бигӯед: "Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд!"»

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Исо бар кӯҳи Зайтун.

1. Ва Исо аз маъбад баромада, мерафт. Ва шогирдонаш назди ӯ омаданд, то ки иморатҳои маъбадро ба ӯ нишон диҳанд.
2. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо санге бар санге нахоҳад монд; ҳамааш хароб хоҳад шуд».

Аломати омадани дуҷуми Худованд.

3. Вақте ки ӯ бар кӯҳи Зайтун нишаста буд, шогирдонаш ба танҳои назди ӯ омада, пурсиданд: «Моро огоҳ кун, ки кай воқеъ мешавад? Ва аломати омадани Ту ва охири замон чӣ гуна аст?»
4. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ҳушёр бошед, ки касе шуморо гумроҳ накунад;
5. Зеро бисёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки "ман Масеҳ ҳастам", ва мардуми бисёрро гумроҳ хоҳанд кард.
6. Ҷангҳо ва овозаи ҷангҳо хоҳед шунид. Зинҳор, натарсед; зеро ҳамаи ин бояд воқеъ шавад; лекин ин ҳанӯз интиҳо нест:
7. Зеро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард, ва дар ҳар ҷо қаҳтиҳо, вабоҳо ва зилзилаҳо рӯй хоҳад дод;
8. Аммо ҳамаи инҳо ибтидои дардхост.
9. Он гоҳ шуморо ба шиканҷаҳо таслим карда, хоҳанд кушт; ва ҳамаи қавмҳо аз барои номи Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт.
10. Дар он замон бисёр касон ба васваса хоҳанд афтод; ва якдигарро таслим хоҳанд кард ва аз якдигар нафрат хоҳанд дошт.
11. Ва бисе пайғамбарони козиб ба майдон омада, мардуми бисёрро гумроҳ хоҳанд кард;
12. Ва ба сабаби афзудани шарорат, муҳаббати бисёр касон сард хоҳад шуд;
13. Лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.
14. Ва ин Инҷили Малакут дар тамоми олам мавъиза хоҳад шуд, то ки барои ҳамаи халқҳо шаҳодате шавад; ва он гоҳ интиҳо фаро хоҳад расид.

Мусибати бузурги оянда.

15. Пас, чун кароҳати харобиро, ки Дониёли пайғамбар ба забон овардааст, дар ҷои муқаддас бар по бубинед, – ҳар кӣ хонад, дарк кунад, –
16. Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд;
17. Ва ҳар кӣ дар бом бошад, барои гирифтани чизе аз хонаи худ, поён нафурояд;
18. Ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.
19. Лекин вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!
20. Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон ва ё рӯзи шанбе рӯй надихад;
21. Зеро дар он замон чунон мусибати бузурге хоҳад шуд, ки аз ибтидои олам то ҳол нашудааст, ва бори дигар нахоҳад шуд.
22. Ва агар он айём кӯтоҳ намешуд, ҳеҷ кас наҷот намеёфт; лекин аз барои баргузидагон он айём кӯтоҳ хоҳад шуд.
23. Дар он ҳангом агар касе ба шумо гӯяд: "Инак Масеҳ дар ин ҷост" ё "дар он ҷост", бовар накунед;
24. Зеро ки масеҳиёни козиб ва пайғамбарони козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизоти бузурге нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд.
25. Инак, Ман пешакӣ ба шумо гуфтам.
26. Пас, агар ба шумо гӯянд: "Инак, дар биёбон аст", – берун наравед; "инак дар ҳучра аст", – бовар накунед;

Бо ҷалол омадани Исои Худованд.

27. Зеро, чӣ тавре ки барқ дар шарқ зоҳир шуда, дар ғарб ҳам намудор мегардад, омадани Писари Одам низ чунин хоҳад шуд;
28. Ҳар ҷо, ки лошае бошад, каргасон дар он ҷо чамъ шаванд.
29. Ва февран, пас аз мусибати он айём, офтоб хира шавад, ва моҳ рӯшноии худро надихад, ва ситорагон аз осмон фуруъ резанд, ва куваҳои афлок мутазалзил шаванд;
30. Он гоҳ аломати Посари Одам дар осмон намудор хоҳад гардид; ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои рӯи замин навҳа кунанд ва Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд;

31. Ва фариштагони Худро бо карнаи баланднавоз хоҳад фиристод, ва баргузидагони Ёро аз чор ҷониб, аз як канори осмон то канори дигараш фароҳам хоҳад овард.

Масал дар бораи дарахти анҷир.

32. Акнун аз дарахти анҷир мисол гиред: чун шохааш нарм шуда, барг оварад, медонед, ки тобистон наздик аст;

33. Ҳамчунин шумо чун ҳамаи ин чизҳоро дидед, бидонед, ки наздик аст, назди дар аст.

34. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд.

35. Осмон ва замин гузарон аст, лекин сухани Ман гузарон нест.

36. Аммо он рӯз ва соатро, ғайр аз Падари Ман, ҳеҷ кас, ҳатто фариштагони осмон ҳам намедонанд;

37. Чи тавре ки дар айёми Нӯҳ шуда буд, дар омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад шуд:

38. Зеро, чи тавре ки дар айёми пеш аз тӯфон, то он рӯзе ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, мехӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мерафтанд,

39. Ва чизе намефаҳмиданд, то даме ки тӯфон омада, ҳамаро несту нобуд кард, – омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад шуд;

40. Он вақт аз ду нафаре ки дар киштзор ҳастанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;

41. Ва аз ду зане ки бо дастос машғуланд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд.

Дуруст интизор шудан ба омадани дуҷум.

42. Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом соат меояд.

43. Лекин ҳаминро шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист ки дар кадом поси шаб дузд меояд, бедор монда, намегузошт, ки ба хонааш нақб занад.

44. Бинобар ин шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд.

45. Пас он ғуломи мўътамад ва доно кист, ки хоҷааш вайро бар хизматгорони худ таъин карда бошад, то ки ба онҳо дар сари вақт хўрок диҳад?

46. Хушо он ғуломе ки хоҷааш омада, вайро машғули ҳамин кор ёбад;

47. Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки вайро бар тамоми дороии худ таъин хоҳад кард.

48. Лекин агар он ғулом бадкирдор бошад ва дар дили худ гўяд, ки "хоҷаи ман ба зудӣ намеояд",

49. Ва ба задани ғуломони дигар шурўъ кунад ва бо бадмастон ба хўрдан ва нўшидан машғул шавад, –

50. Хоҷаи он ғулом дар он рўзе ки вай мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, хоҳад омад,

51. Ва ўро ду пора карда, қисматашро бо риёкорон баробар хоҳад кард: дар он ҷо гиря ва ғичирроси дандон хоҳад буд».

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Масал дар бораи даҳ бокира.

1. «Дар он замон Малакути Осмон монанди даҳ бокирае хоҳад буд, ки чароғҳои худро бардошта, ба пешвои домод берун рафтанд;

2. Аз онҳо панҷ нафар доно ва панҷ нафар нодон буданд;

3. Нодонон чароғҳои худро гирифтанд, вале бо худ равған нагирифтанд;

4. Лекин доноён бо чароғҳои худ дар зарфҳо низ равған гирифтанд;

5. Чун домод дер монд, ҳама пинак рафта, хуфтанд.

6. Ва дар нисфи шаб овозе баланд шуд: "Инак, домод меояд, ба пешвои вай берун оед".

7. Он гоҳ ҳамаи бокираҳо бархоста, чароғҳои худро тайёр карданд.

8. Ва нодонон ба доноён гуфтанд: "Аз равғани худ ба мо диҳед, зеро чароғҳои мо хомӯш мешавад".

9. Аммо доноён дар ҷавоб гуфтанд: "Не мабодо барои мо ва шумо камӣ кунад; беҳтар аст, ки шумо назди фурӯшандагон рафта, барои худ бихаред".

10. Ва ҳангоме ки онҳо барои харидан рафтанд, домод омада, ва онҳое ки тайёр буданд, бо вай ба тӯи арӯсӣ даромаданд, ва дар баста шуд.

11. Баъд аз он, бокираҳои дигар низ омада, гуфтанд: "Эй хоҷа! Эй хоҷа! Ба мо воз кун".
12. Лекин вай дар ҷавоби онҳо гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: шуморо намениносам".
13. Пас, бедор бошад, зеро намедонед, ки Писари Одам дар кадом рӯз ва кадом соат меояд.

Масал дар бораи талантҳои амонатӣ.

14. Зеро монанди касест, ки ба сафари дур рафтани шуда, ғуломони худро талабид ва молу мулкашро ба онҳо супурд:
15. Ба яке панҷ талант, ба дигаре ду, ба сеюмӣ як, яъне ба ҳар кадом алоқадри ҳолаш дода, дарҳол ба сафар рафт.
16. Он ки панҷ талант гирифта буд, ба тичорат машғул шуд ва панҷ таланти дигар фоида кард;
17. Ҳамчунин он ки ду талант гирифта буд, ду таланти дигар ба даст овард;
18. Лекин он ки як талант гирифта буд, рафта заминро канд ва пули хоҷаи худро пинҳон кард.
19. Пас аз муддати дуру дарозе хоҷаи он ғуломон омада, аз онҳо ҳисобот талаб кард.
20. Он ки панҷ талант гирифта буд, панҷ таланти дигарро ҳам оварда, гуфт: "Эй хоҷа! Ту ба ман панҷ талант дода будӣ; инак, бо онҳо панҷ таланти дигар ба даст овардам".
21. Хоҷааш ба вай гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту дар чизи андак мӯътамад будӣ, туро бар чизҳои бисёр бигуморам; ба шодии хоҷаи худ шарик шав".
22. Ҳамчунон он ки ду талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: "Эй хоҷа! Ту ба ман ду талант дода будӣ, инак, бо онҳо ду таланти дигарро ба даст овардам".
23. Хоҷааш ба вай гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту дар чизи андак мӯътамад будӣ, туро бар чизҳои бисёре бигуморам; ба шодии хоҷаи худ шарик шав".
24. Пас он ки як талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: "Эй хоҷа! Чун медонистам, ки ту Марди сахтгире ҳастӣ, аз ҷое ки накоштаӣ, медавӣ, ва аз ҷое ки наपोшидаӣ, чамъ мекунӣ,

25. Бинобар ин тарсидам ва рафта, таланти худро дар замин пинҳон кардам; инак, моли ту ин қост".
26. Хоҷааш дар ҷавоби вай гуфт: "Эй ғуломи шарир ва танбал! Ту медонистӣ, ки ман аз ҷое ки нақоштаам, медаравам, ва аз ҷое ки нашоидаам ҷамъ мекунам;
27. Аз ин рӯ ту мебоист пули маро ба сароффон медодӣ, ва ман омада, пули худро бо ғоидааш мегирифтаам;
28. Пас он талантро аз вай гирифта, ба касе ки даҳ талант дорад, бидиҳед.
29. Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзун шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;
30. Ва он ғуломи нобакорро ба зулмоти беруна бароварда партоед: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон хоҳад буд".

Довариш Исои Худованд бар халқҳо.

31. Лекин вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ бо ҳамаи ғариштагони муқаддас меояд, он гоҳ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст,
32. Ва ҳамаи халқҳо дар назди Ӯ ҷамъ хоҳанд шуд; ва онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, мисли ҷӯпоне ки ғӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад;
33. Ва ғӯсфандонро дар тарафи рост ва бузҳоро дар тарафи чапи Худ ҷой хоҳад дод.
34. Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое ки ба тарафи ростии Ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: "Биёед, эй баракатёфтагон аз Падари Ман, Малакутеро, ки аз ибтидои офариниши олам барои шумо муҳайё шудааст, мерос гиред:
35. Зеро ки гурусна будам, ба Ман хӯрок додед, ташна будам, ба Ман об додед; ғариб будам, Маро пазируфтед;
36. Бараҳна будам, Маро пӯшондед; бемор будам, Маро иёдат кардед; дар зиндон будам, ба дидани Ман омадед".
37. Он гоҳ одилон дар ҷавоб хоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай Туро гурусна дидему хӯрок додем? Ё ташна дидему об додем?"
38. Кай Туро ғариб дидему пазируфтем? Ё бараҳна дидему пӯшондем?"
39. Кай Туро бемор ё маҳбус дидему ба дидани Ту омадем?"

40. Ва Подшоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳад гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардед, ба Ман кардед".

41. Он гоҳ ба онҳое ки ба тарафи чапи Ў ҳастанд, хоҳад гуфт: "Эй малъунон, аз Ман дур шавед ва ба оташи ҷовидонае ки барои иблис ва ғариштагони вай муҳайё шудааст, биравед:

42. Зеро ки гурусна будам, ба Ман хӯрок надодед; ташна будам, ба Ман об надодед;

43. Ғариб будам, Маро напазируфтед; бараҳна будам, Маро напӯшондед; бемор ва маҳбус будам, ба иёдати Ман наомадед".

44. Онҳо низ дар ҷавоби Ў хоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай Туро гурусна, ё ташна, ё ғариб, ё бараҳна, ё бемор, ё маҳбус дидему ба Ту хизмат накардем?"

45. Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳад гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо ба яке аз ин хурдтаринҳо накардед, ба Ман накардед".

46. Ва онҳо ба азоби ҷовидонӣ хоҳанд рафт, вале одилон – ба ҳаёти ҷовидонӣ».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Қарори ҳукуматдорони яҳудӣ, ки Исоро бидушанд.

1. Чун Исо ҳамаи ин суханонро ба поён расонд, ба шогирдони Худ гуфт:

2. «Шумо медонед, ки пас аз ду рӯз иди фисҳ аст, ва Писари Одам таслим карда хоҳад шуд, то ки маслӯб гардад».

3. Он гоҳ саркоҳинон ва китобдонон ва пирони қавм дар ҳавлии саркоҳин, ки Қаёфо ном дошт, ҷамъ омаданд,

4. Ва машварат карданд, ки Исоро бо ҳила дастгир карда, ба қатл расонанд;

5. Лекин мегуфтанд: «На дар ид, мабодо дар байни мардум ошӯбе рӯй диҳад».

Марями сокини Байт-Ҳинӣ бар Исо равгани атрафшон мерезад.

6. Ва ҳангоме ки Исо дар Байт-Ҳинӣ дар хонаи Шимъӯни маҳавӣ буд,

7. Зане бо зарфи гачини равғани атрафшони гаронбаҳо назди Ё омад ва дар ҳолате ки Ё дар сари дастархон нишаста буд, бар сари Ё рехт.

8. Ва шогирдонаш, чун инро диданд, норозӣ шуда, гуфтанд: «Ин исрофкорӣ барои чист?»

9. Зеро ки равғани атрафшонро ба қимати гарон фурӯхта, ба мискинон додан мумкин буд».

10. Лекин Исо инро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро занро хичил мекунед? Вай барои Ман кори некӯ кард;

11. Зеро мискинон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам;

12. Вай ин равғани атрафшонро бар Бадани Ман рехта, Маро барои дафн тайёр кард;

13. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инчил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдоварии вай зикр хоҳад ёфт».

Яҳудои Исқарют Худовандро таслим мекунад.

14. Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудои Исқарют ном дошт, пеши саркоҳинон рафт

15. Ва гуфт: «Ба ман чӣ хоҳед дод, то ки Ёро ба шумо таслим кунам?» Онҳо ба вай сӣ сиккаи нуқра таклиф карданд;

16. Ва аз он дам вай фурсат мечуст, ки Ёро таслим кунад.

Омода кардани фисҳ.

17. Дар рӯзи аввали иди фатир шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Кучо мехоҳӣ фисҳро барои хӯрдани Ту тайёр кунем?»

18. Гуфт: «Ба шахр назди фалонӣ биравед ва бигӯед: "Устод мегӯяд: вақти Ман наздик аст, ва фисҳро бо шогирдони Худ дар хонаи ту мегузаронам"».

19. Ва шогирдон он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд, ва фисҳро омода карданд.

Таоми шои охири.

20. Бегоҳи рӯз Ё бо он дувоздаҳ дар сари дастархон нишаст;

21. Ва ҳангоме ки таом меҳӯрданд, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумоён Маро таслим хоҳад кард».
22. Онҳо бисёр ғамгин шуданд ва паси ҳамдигар ба Ё мегуфтанд: «Худовандо, оё он манам?»
23. Ё дар ҷавоб гуфт: «Он ки бо Ман даст дар табақ меандозад, ҳамон кас Маро таслим хоҳад кард;
24. Агарчи Писари Одам ончунон, ки дар бораи Ё навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим шавад: барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намеёфт».
25. Дар ҷавоб Яхудо, ки таслимкунандаи Ё буд гуфт: «Эй Устодам, оё ин манам?» Ба вай гуфт: «Ту гуфтӣ».

Муқарар кардани Таоми шоми Худованд.

26. Ва ҳангоме ки онҳо таом меҳӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба шогирдон доду гуфт: «Бигиред ва бихӯред, ки ин бадани Ман аст».
27. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дода, гуфт: «Ҳама аз ин бинӯшед;
28. Зеро ин аст Хуни Ман аз паймони навин, ки барои бисёр касон аз баҳри омуриши гуноҳҳо рехта мешавад.
29. Аммо ба шумо мегӯям, ки минбаъд аз ин шираи ангур нахоҳам нӯшид, то ҳамон рӯзе ки дар Малакути Падари Худ онро бо шумо тоза бинӯшам».

Исо инкори Петрусро пешгӯӣ мекунад.

30. Ва ҳамду сано хонда, ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.
31. Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи шумо имшаб дар ҳаққи Ман ба васваса хоҳед афтод, зеро навишта шудааст: «Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандони рама пароканда хоҳанд шуд».
32. Аммо пас ас эҳё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт».
33. Петрус дар ҷавоби Ё гуфт: «Агар ҳама дар ҳаққи Ту ба васваса афтанд ҳам, ман ҳаргиз намеафтам».
34. Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард».

35. Петрус ба Ё гуфт: «Хатто агар бо Ту мурданам лозим ояд, Туро инкор намекунам». Ҳамаи шогирдон низ ҳамчунин гуфтанд.

Маҳзуни Исо дар Ҷатсамонӣ.

36. Баъд аз ин Исо бо онҳо ба мавзее ки Ҷатсамонӣ номдошт, омад, ва ба шогирдонаш гуфт: «Дар ин ҷо бинишинед, то дар он ҷо дуо гӯям».

37. Ва Петрус ва ҳарду писари Забдойро бо Худ бурд; ва хеле маҳзун ва дилтанг шуд.

38. Ва ба онҳо гуфт: «Ҷони Ман то ба дараҷаи марговар маҳзун шудааст; дар ин ҷо бимонед ва бо Ман бедор бошед».

Дуои якум.

39. Ва каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман! Агар мумкин бошад, ин коса аз Ман бигзарад; лекин на бо хоҳиши Ман, балки бо иродаи Ту».

40. Ва назди шогирдонаш омада, онҳоро хуфта ёфт, ва ба Петрус гуфт: «Оё натавонистед соате бо Ман бедор бошед?»

41. Бедор бошед ва дуо гӯд, то ба озмоиш дучор нашавед: рӯҳ бардам аст, лекин ҷисм натавон».

Дуои дуюм.

42. Бори дигар рафта, боз дуо кард ва гуфт: «Эй Падари ман! Агар мумкин набошад, ки ин коса, бе он ки онро бинӯшам, аз ман бигзарад, пас он чи иродаи Туст, бишавад».

43. Ва омада, боз онҳоро хуфта ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буд.

Дуои сеюм.

44. Ва онҳоро гузошта, боз рафт ва бори сеюм бо ҳамон суханон дуо гуфт.

45. Он гоҳ назди шогирдонаш омада, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунед? Инак, соат расидааст, ва Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад;

46. Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад».

Таслим кардани Яҳудо ва ҳабс шудани Исо.

47. Ва ҳанӯз ки Ӯ сухан мегуфт, инак, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай мардуми бисёре аз ҷониби саркоҳинон ва пирони қавм бо шамшеру таёққо омаданд.

48. Таслимкунандаи Ӯ ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: «Ҳар киро бибӯсам, Ӯ Ҳамон аст, Ӯро дастгир кунед».

49. Ва дарҳол назди Исо омада, гуфт: «Ассалом, эй Устод!» Ва Ӯро бӯсид.

50. Лекин Исо ба вай гуфт: «Эй рафиқ, барои чӣ омадӣ?» Ва онҳо наздик омада, дастҳои худро бар Исо андохтанд, ва Ӯро гирифтанд.

51. Ва ногоҳ яке аз ҳамроҳони Исо даст оварда, шамшери худро аз ғилоф кашид ва ба ғуломи саркоҳин зада, гӯши вайро бурида партофт.

52. Исо ба вай гуфт: «Шамшери худро ғилоф кун, зеро ҳар кӣ шамшер кашад, ба шамшер кушта шавад.

53. Ӯ гумон мекунаӣ, ки алҳол наметавонам аз Падари Худ хоҳиш намоям, ки барои Ман зиёда аз дувоздаҳ фавҷ фриштагонро равона кунад?

54. Лекин дар он сурат Навиштаҳо чӣ гуна ба амал меояд, ки ҳамин тавр бояд бишавад?

55. Лекин ҳамон соат Исо ба мардум гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёққо берун омадаед, то Маро дастгир кунед, ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад нишаста, таълим меодам, ва шумо Маро дастгир накардед.

56. Лекин ин ҳама шуд, то ки навиштаҳои пайғамбарон ба амал ояд». Он гоҳ ҳамаи шогирдон Ӯро вогузошта, гурехтанд.

Исо ба ҳузури Қайфо ва пирон.

57. Ва онҳое ки Исоро дастгир карданд, Ӯро назди саркоҳин Қайфо оварданд, ки дар он ҷо китобдонон ва пирон чамъ омада буданд.

58. Лекин Петрус аз дур, то ҳавлии саркоҳин, аз пайи Ў равона шуд; ва ба даруни он даромада, бо хизматгорон нишаст, то ки анҷоми корро бубинад.

59. Саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон дар ҷустуҷӯи шаҳодати бардурӯғе бар зидди Исо буданд, то Ўро ба қатл расонанд,

60. Лекин наёфтанд; бо вучуди он ки бисёр шоҳидони козиб омада буданд, ҳеч наёфтанд. Ниҳоят, ду шоҳиди козиб омада,

61. Гуфтанд: «Ў мегуфт: "Метавонам маъбади Худоро вайрон кунам ва дар зарфи се рӯз онро аз нав бино кунам"».

62. Ва саркоҳин бархоста, ба Ў гуфт: «Ҳеч ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

63. Аммо Исо хомӯш монд. Ва саркоҳин ба Ў гуфт: «Туро ба Худои Ҳай қасам медиҳам, ба мо бигӯ, ки оё Ту Масех, Писари Худо ҳастӣ?»

64. Исо ба вай гуфт: «Ту гуфтӣ; аммо Ман ба шумо мегӯям: пас аз ин Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд».

65. Он гоҳ саркоҳин ҷомаи худро даронда гуфт: «Ў куфр гуфт! Дигар ба шоҳидон чи ҳочат дорем? Инак, акнун шумо куфри Ўро шунидед!

66. Чӣ мулоҳиза доред?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Сазовори марг аст».

67. Он гоҳ ба сару рӯи Ў туф кардан гирифтанд, ва Ўро мезаданд; баъзеҳо Ўро торсақӣ мезаданд

68. Ва мегуфтанд: «Эй Масех, ба мо пайғамбарӣ кун, ки Туро кӣ задааст?»

Инкор кардани Петрус.

69. Аммо Петрус дар берун, дар рӯи ҳавлӣ нишаста буд. Ва канизе назди вай омада, гуфт: «Ту низ бо Исои Ҷалилӣ будӣ».

70. Лекин вай дар назди ҳама инкор карда, гуфт: «Намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ».

71. Вақте ки аз дарвоза берун мерафт, канизи дигаре вайро дида, ба онҳое ки дар он ҷо буданд, гуфт: «Ин ҳам бо Исои Носирӣ буд».

72. Вай бори дигар инкор карда, қасам хӯрд, ки Он Одамро намениносад.

73. Пас аз муддате ҳозирон наздик омада, ба Петрус гуфтанд: «Дар ҳақиқат ту низ яке онҳо мебошӣ, зеро ки лаҳҷаи ту ба ин шаҳодат медиҳад».

74. Он гоҳ вай ба савганду қасам хӯдан оғоз намуда, гуфт: «Он Одамро намешиносам». Ва дарҳол хурӯс бонг зад.

75. Ва Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард». Ва берун рафта, зор-зор гирифт.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Пирони яҳудӣ Исоро назди Пилотус мебаранд.

1. Чун бомдод расид, ҳамаи саркоҳинон ва пирони қавм дар бораи Исо машварат карданд, ки Ёро ба қатл расонанд;
2. Ва Ёро баста бурданду ба ҳоким Понтијус Пилотус таслим карданд.

Пушаймони бесамари Яҳудо.

3. Таслимкунандаи Ё, Яҳудо, чун дид, ки Ёро маҳкум карданд, пушаймон шуд ва сӣ сиккаи нуқраро ба саркоҳинон ва пирон гардонда дод,
4. Ва гуфт: «Ман гуноҳ кардам, ки Хуни бегуноҳро таслим кардам». Онҳо ба вай гуфтанд: «Ба мо чӣ? Худат медонӣ».
5. Ва сиккаҳои нуқраро вай дар маъбад партофта, баромада рафт ва худро буғӣ карда кушт.
6. Лекин саркоҳинон сиккаҳои нуқраро гирифта, гуфтанд: «Инро ба ганҷинаи маъбад андохтан ҷоиз нест, чунки ин хунбаҳост».
7. Ва машварат карда, ба ин пул киштзори кулолгарро барои қабристонии ғарибон харида гирифтанд;
8. Ба ин сабаб он киштзор то имрӯз "Мазрааи хун" номида мешавад.
9. Он гоҳ сухане ки бо забони Ирмиёи пайғамбар гуфта шудааст, ба амал омад: "Онҳо сӣ сиккаи нуқраро гирифтанд, яъне баҳои Он Баҳомондашудае ки банӣ-Исроил ба Ё таъин карда буданд.
10. Ва онро барои киштзори кулолгар доданд, чунон ки Худованд ба ман гуфт".

Пилотус Исоро тергав мекунад.

11. Аммо Исо дар назди ҳоким истода буд. Ва ҳоким аз Ў пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ? Исо ба вай гуфт: «Ту мегӯӣ».

12. Вақте ки саркоҳинон ва пирон Ўро айбдор мекарданд, Ў ҳеч ҷавоб намедод.

13. Он гоҳ Пилотус ба Ў гуфт: «Оё намешунавӣ, чӣ қадар бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

14. Лекин дар ҷавоби вай як сухан ҳам нагуфт, ба тавре ки ҳоким бисёр дар ҳайрат монд.

Исо ё Бараббос?

15. Ҳоким одат дошт, ки дар ҳар ид як бандиро, ки меҳостанд, барои мардум озод мекард.

16. Дар он вақт дар он ҷо бандии шӯҳратноке буд ки Бараббос ном дошт.

17. Пас, вақте ки онҳо чамъ шуданд, Пилотус ба онҳо гуфт: «Киро меҳоҳед, ки барои шумо озод кунам: Бараббосро, ё Исоро, ки Масеҳ меноманд?»

18. Зеро медонист, ки Ўро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд.

19. Вақе ки вай бар курсии доварӣ нишаста буд, занаш кас фиристода, гуфт: «Бо Он Одил туро коре набошад, чунки имрӯз дар хоб аз боиси Ў заҳмати бисёре кашидам».

20. Лекин саркоҳинон ва пирон мардумро барангехта буданд, ки озодии Бараббос ва қатли Исоро талаб кунанд.

21. Пас ҳоким ба онҳо рӯоварда, гуфт: «Аз ин ду кадомашро меҳоҳед, ки барои шумо озод кунам?» Онҳо гуфтанд: «Бараббосро».

22. Пилотус ба онҳо гуфт: «Пас Исоро, ки Масеҳ меноманд, чӣ кунам?» Ҳама гуфтанд: «Ўро маслуб кун!»

23. Ҳоким гуфт: «Ў чӣ бадӣ кардааст?» Лекин онҳо боз ҳам зиёдтаар фарёд заданд: «Ўро маслуб кун!»

24. Пилотус чун дид, ки ҳеч гап ғоида надорад, балки ошӯб бештар мегардад, об талабида, дасти худро дар назди мардум шуст ва гуфт: «Ман аз хуни Ин Одил барӣ ҳастам; шумо бидонед».

25. Тамоми қавм дар ҷавоб гуфтанд: «Хуни Ё бар гардани мо ва фарзандони мо бошад».

26. Пас Бараббосро барои онҳо озод кард, ва Исоро тозиёна зада, барои маслуб кардан таслим кард.

Таҳқир ва тамасхур кардани Исо.

27. Он гоҳ сарбозони ҳоким Исоро ба сарбозхона бурда, тамоми фавҷро гирди Ё чамъ оварданд,

28. Ва либоси Ёро кашида, ҷомаи арғувон ба Ё пӯшонданд;

29. Ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд ва қамише ба дасти рости Ё доданд; ва назди Ё зону зада, масхаракунон гуфтанд: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!»

30. Ва бар Ё туф карданд ва қамишро гирифта, бар сараш заданд.

31. Пас аз он ки Ёро босе истехзо карданд, ҷомаи арғувонро аз танаш кашида, либоси Худашро пӯшонданд ва Ёро берун бурданд, то ки маслуб кунанд.

32. Чун берун рафтанд, касеро, ки Шимъун ном дошт ва аз Қурин буд, дида, маҷбур карданд, ки салиби Ёро бардорад.

Маслуб кардани Исо.

33. Ва чун ба ҷое ки Қолқолто, яъне "Қои косахонаи сар" ном дошт, расиданд,

34. Сиркои бо заҳр омехтае барои нӯшонданаш доданд, лекин чун чашид, нахост, ки бинӯшад.

Таврот дар Исо ба амал омад.

35. Ононе ки Ёро маслуб карданд, либоси Ёро қуръа партофта тақсим карданд, то ба амал ояд суҳане ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст: "Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар пероҳани Ман қуръа партофтанд".

36. Ва дар он ҷо нишаста, Ёро посбонӣ карданд.

37. Ва айбномае навишта, болои сари Ё овехтанд, ки чунин буд: «Ин аст Исо, Подшоҳи Яҳудиён».

38. Бо Ё ду роҳзанро: яке аз дасти росташ ва дигаре аз дасти чапаш, маслуб карданд.

39. Ва роҳгузарон Ёро дашном дода ва сар чунбонда,

40. Мегуфтанд: «Эй! Ту ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз аз нав бино мекуни! Худатро начот дех; агар Ту Писари Худо боши, аз салиб фуруд ой».

41. Ҳамчунин саркоҳинон бо китибдонон ва пирон Ёро истехзо карда, мегуфтанд:

42. «Дигаронро начот медод, лекин Худашро начот дода наметавонад! Агар Ё Подшоҳи Исроил бошад, акнун аз салиб фуруд ояд, то ба Ё имон оварем;

43. Ба Худо таваккал карда буд: акнун Ёро раҳо кунад, агар дилхоҳаш бошад. Зеро Ё гуфта буд: "Ман Писари Худо ҳастам"».

44. Ҳамчунин роҳзаноне ки бо Ё маслуб шуда буданд, Ёро дашном медоданд.

Марги Исо.

45. Ва аз соати шашум тамоми рӯи заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт.

46. Ва наздик ба соати нӯҳум Исо бо овози баланд фарёд зада гуфт: «Элӣ, Элӣ! Ламма сабақтанӣ?» Яъне: «Худои Ман, Худои Ман! Чаро Маро тарк кардаӣ?»

47. Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Ё Илёсро мехонад».

48. Дарҳол яке аз онҳо исфанҷеро гирифта, аз сирко пур кард ва бар сари най ниҳода, наздики даҳони Ё бурд, то бинӯшад.

49. Лекин дигарон гуфтанд: «Биистед, бубинем, ки оё Илёс меояд, то ки Ёро начот диҳад».

50. Исо боз бо овози баланде фарёд зада, чон дод.

Замони Таврот тамом мешавад.

51. Ва инак, пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду пора шуд: ва замин чунбид; ва сангҳо шикофта шуд;

52. Ва қабрҳо кушода шуд; ва бисёр часадҳои муқаддасон, ки оромида буданд, эҳё шуданд,

53. Ва баъд аз эҳёи Ў аз қабрҳо баромада, ба шаҳри муқаддас рафтанд ва ба бисёр касон зоҳир шуданд.
54. Аммо мирисад ва онҳое ки бо вай Исоро посбонӣ мекарданд, чунбиши замин ва рӯйдодҳои дигарро дида, бағоят тарсиданд ва гуфтанд: «Ба ростӣ Ў Писари Худо буд».
55. Ҳамчунин занони бисёре ки аз Ҷалил аз ақиби Исо омада буданд, ва ба Ў хизмат мекарданд, дар он ҷо истода, аз дур менигаристанд;
56. Дар миёни онҳо Маряма Маҷдалия ва Маряме ки модари Яъқуб ва Йӯсе буд, ва модари писарони Забдой низ буданд.

Дафни Исо.

57. Ва чун шом шуд, Юсуф ном давлатманде ки аз аҳли Ҳарофот ва ӯ низ аз шогирдони Исо буд, омад;
58. Ва назди Пилотус рафта, часади Исоро талаб кард. Пилотус фармон дод, ки дода шавад.
59. Юсуф часадро гирифта, ба катони тозае печонд.
60. Ва онро дар қабри наведе ки аз санг барои худ тарошида буд, ниҳод ва санги калонеро бар дари қабр ғелонида, рафт.
61. Маряма Маҷдалия ва он Маряма дигар дар он ҷо, дар рӯ ба рӯи қабр нишаста буданд.

Посбонӣ кардани қабр.

62. Фардои он, ки пас аз рӯзи ҷумъа буд, саркоҳинон ва фарисиён назди Пилотус ҷамъ омаданд,
63. Ва гуфтанд: «Эй хоча! Дар хотир дорем, ки он фиребгар, вақте ки зинда буд, гуфта буд, ки "пас аз се рӯз эҳё хоҳам шуд";
64. Пас, бифармо, ки қабрро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, то шогирдонаш шабона Ўро дуздида, ба қавм нагуянд, ки аз мурдагон эҳё шуд; ва фиреби охири аз аввалин бадтар шавад».
65. Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо посбонҳо доред; биравед ва, чунон ки медонед, пиосбонӣ кунед».
66. Онҳо рафта, дар назди қабр посбонро гузоштанд ва санги онро мӯҳр карданд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Эҳёи Исои Масеҳ ва воқеаҳои ин рӯз.

1. Баъд аз гузаштани шанбе, субҳидами рӯзи якшанбе, Марями Мачдалия ва он Марями дигар барои дидани қабр омаданд.
2. Ногоҳ зилзилаи саҳт рӯй дод; зеро фариштаи Худованд аз осмон фуромада, сангро аз дари қабр ғелонид ва бар он бинишаст;
3. Намуди вай монанди барқ ва либосаш чун барф сафед буд.
4. Посбонон аз вай тарсида, ба ларза афтоданд ва мисли мурда шуданд.
5. Аммо фаришта ба занон рӯ оварда, гуфт: "Натарсед, зеро медонам, ки Исои маслуро ҷустуҷӯ мекунед";
6. "Ў дар ин ҷо нест, зеро, чунон ки гуфта буд, эҳё шуд; биёед ва, ҷоеро, ки Ў хуфта буд, бубинед",
7. "Ва ба зудӣ рафта, ба шогирдонаш гӯед, ки Ў аз мурдагон эҳё шуд ва пеш аз шумо ба Ҷалил меравад; дар он ҷо Ўро хоҳед дид; инак ба шумо гуфтам".
8. Ва онҳо шитобон аз қабр баромада, бо тарс ва шодии азим давида рафтанд, то ки ба шогирдони Ў хабар диҳанд.
9. Вақте ки барои огоҳ кардани шогирдони Ў мерафтанд, инак Исо ба онҳо вохӯрда, гуфт: "Салом бар шумо!" Онҳо наздик омада, ба пойҳояш часпиданд ва ба Ў сачда карданд.
10. Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: "Натарсед; рафта, ба бародаронам хабар диҳед, ки ба Ҷалил раванд; ва дар он ҷо Маро хоҳанд дид".

Ба ришва харидани посбонони сари қабр.

11. Чун онҳо мерафтанд, баъзе аз посбонон ба шаҳр омада, ба саркоҳинон тамоми воқеаро хабар доданд.
12. Ва онҳо бо пирон чамъ омада ва машварат карда, ба сарбозон пули бисёре доданд.
13. Ва гуфтанд: "Бигӯед, ки шогирдони Ў шабона омада, вақте ки мо дар хоб будем, Ўро дузиданд;
14. Ва агар ин сухан ба гӯши ҳоким расад, мо вайро бовар мекунонем ва шуморо аз хатар фориг мегардонем".

15. Онҳо пулро гирифта, мувофиқи он дастур амал карданд. Ва ин овоза то имрӯз дар миёни яҳудиён паҳн шудааст.

*Исо дар Ҷалил.
Вазифаи бузург.*

16. Аммо ёздаҳ шогирд ба Ҷалил, ба кӯҳе ки Исо таъин карда буд, рафтанд,
17. Ва Ёро дида, ба Ё сачда карданд; лекин баъзе аз онҳо ба шубҳа афтоданд.
18. Ва Исо наздик омада, ба онҳо гуфт: "Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст"
19. "Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба номи Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед,
20. Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охири замон бо шумо ҳастам". Омин.